

1964

Štev. 10.

Oktober

Leto XIII.

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

P. VALERIJAN PRIPOROČA MOLITVENIKE:

KRISTUS KRALJUI (I. Vrečar) cene po različnosti opreme: šil. 15, 17, 20, 23, 35, 40.

MAŠNA KNJIGA (z nedeljskimi mašami), cena po različnosti opreme šil. 20, 25, 40.

VEČNA MOLITEV (različne ure pred Najsvetejšim) cena šil. 30.

RIMSKI MISAL (vsakdanje maše) cena šil. 40, 50, 85.

MALI MISAL (nedeljske maše) cena šil. 20, 25, 30.

VEČNO ŽIVLJENJE (Pečjak) cena po različnosti opreme od 20 do 30 šil.

SLAVA GOSPODU (Velike črke) cena šil. 15.

ZDRAVA MARIJA MILOSTI POLNA (Žakelj) rdeča obreza 50 šil, zlata 60.

P. Valerijan Jenko, 66 Gordon St., Paddington

NADALJE PRIPOROČAMO:

LJUDJE POD BIČEM, spisal Karel Mauser, najnovejša njegova knjiga. — £ 1-10-0.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poštnina).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljujoči članki.

SOCILOGIJA — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina imamo spet v zalogi. Poprejšnja zaloga, dosti velika, je pošla. Znamenje, da se rojaki zanimате.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo dr. Ahčina. £ 1-10-0.

Tudi to knjigo prve zaloge smo vso razprodali, pa smo jo morali na željo novih naročnikov spet nabaviti.

DOMAČI ZDRAVNIK, Knapjova zdravilna metoda £ 0-15-0.

SIMON GREGORČIČ: Poezije, novo izdanje z razlago £ 1-0-0.

LJUBLJANSKI TRIPTIH. Povest, spisal Ruda Jurčec, £ 1-0-0.

GORJANČEV PAVLEK, čaroben izlet iz Argentine v Slovenijo — £ 1-0-0.

IGNACIJ KNOBLEHAR, zgodbe velikega našega rojaka-misijonarja pred stoletjem v Afriki. — £ 1-0-0.

PO SVETLI POTI, spisal dr. Franc Jaklič za fante in dekleta. £ 1-0-0.

SLOVENSKA UMETNOST V ZAMEJSTVU, z mnogimi slikami — £ 1-0-0.

VELIKA RIDA — povest Karla Mauserja — 10 šil.
PREKLETA KRI — povest Karla Mauserja — 10 šil.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. £ 1-0-0.

MATI IN UČITELJICA — predzadnja okrožnica Janez XXIII. — 6 šil.

MOJCA BERE — za učenje otrok v slovenskem braju — 6 šil.

KUZAMURNIK in STRIC JAKA — slikanici z zelo šaljivo vsebino. Vsaka 6 šil.

OKNA SO NA ŠIROKO ODPRTA

ZELO RADI PONAVLJAJO BESEDE JANEZA XXIII., ki je z njimi tako na kratko izrazil pomen in namen "svojega" vesoljnega cerkvenega zbora ali koncila. Ko so ga vprašali, čemu je koncil potreben, je rekel: Odprli bomo okno in spustili noter nekaj svežega zraka.

Papežu se je zdelo, da se katoliška Cerkev preveč zapira sama vase in se premalo zaveda, kako se v širokem svetu okoli nje vse živahno giblje in razvija. Tudi Cerkev v svojem božjem in človeškem elementu ni kakšna nepremakljiva piramida, ki ostaja tisočletja enaka sama sebi in ne pozna razvoja. Cerkev je živ organizem in se razvija sama iz sebe, pa tudi vplivom od zunaj ne more ostati nedopstopen. Od časa do časa je treba, da se iz razodetja in iz sveta nasrka svežega zraka.

Janez XXIII. je odprl okno v toliko, da je sklical nov vesoljni zbor. Ko so se začele pripraviti in se je zbor res sešel, so se vsa okna Cerkve bolj in bolj na široko odpirala. Od vseh strani sveta so škofje in drugi udeleženci prinesli polno svežega zraka, ki ni pomenil le pihljanje svetovnih sap, tudi osveženo pihljanje Sv. Duha je prišlo hitro do veljave. Kakor nove Binkošti, kakor nov prihod Sv. Duha, se je zdel papežu vesoljni cerkveni zbor.

Ko so okna na stežaj odprta, ne pride noter samo svež zrak, tudi pogledi se med seboj izmenjavajo: tisti, ki so notri, neovirano gledajo ven, oni, ki so zunaj, neovirano gledajo noter. To izmenja-

vanje pogledov je prav posebno značilno za sedanjí koncil. Cerkev pred svetom ničesar ne skriva — ne svojih božanskih veličin, ne svojih človeških slabosti in bolečin — svet se pa tudi prav nič ne obotavlja, da ne bi pogledal v vse kotičke cerkvenega življenja in delovanja. Stika za zadnjimi stenami njenega duhovnega poslopja.

Vidimo, da svetni tisk razpravlja o vsem, kar se v Cerkvi godi. Dostikrat privleče na dan stvari, ki so se vernemu katoličanu zdele nedotakljive. Ta ali oni se nad vsem tem pohujšuje. Če sliši in bere, da so se pred stoletji godile v cerkvenih krogih čudne reči, se ne spotika — to je bilo pač v davnih časih, si misli. Toda časi tečejo svojo pot in človek ostaja človek tudi v okrilju božjega kraljestva na zemlji, kar je Cerkev Kristusova. Vseh človeških slabosti se niti Cerkev nikoli ne bo osvobodila.

Veseliti se moramo, da je Cerkev postala v sklopu koncila tako "popularna". Z zanimanjem in ponosom lahko gledamo na vse, kar se dogaja, toda eno nam je nujno potrebno: katoliška zrelost in zavedna možatost. Le zares zrelim vernikom bodo razprave na koncilu služile v duhovno poglobitev ter zblizanje z Bogom in Cerkvijo. Če nimamo pravega poznanja Cerkve in smo površni verniki, nam utegnejo na široko odprta okna bolj škodovati kot koristiti. Cerkev kot celota ne bo pri tem ničesar izgubila, pač pa posamezen njen ud — po lastni krivdi.

ROMANJE V LIVERPOOL

Več na str. 314

ALI IMA KAJ VPLIVA

vatikanski

VESOLJNI ZBOR?

Vprašanje se tiče krogov izven katoliške Cerkve. Ali se kaj zanimajo za zborovanja v Rimu? In če se — koliko se to pozna v javnosti?

Objavljamo izvlečke iz intervjuja, ki ga je dal nekemu novinarju angleški nadškof Heenan. Kar je nadškof povedal o Angliji, velja precej točno tudi za ostali nakatoliški svet, vsaj v kolikor ni zagrizeno protiverski. — Ur.

Kako je s svetnim časopisjem? Ali skuša biti bolj pošteno in pravično kot nekdanj, ko poroča kaj o katoliški Cerkvi?

Da, veliko bolj. Seveda časopisi v prvi vrsti gledajo na to, da jih ljudje čimveč naroče in kupijo. Ko narašča število odjemalcev in ko je v javnosti zanimanje za kak poseben dogodek, tedaj časopise na široko in na drobno poroča. Vzemimo, da se zgodi velik zločin. Ljudje se kar trgajo za časnike, ki poročajo o zločinu v podrobnostih . . . Ali pa kak škandal . . .

Pred nekaj leti se javnost ni dosti zmenila za katoliške zadeve. Časopisi so malo pisali o nas. Ker na Angleškem katoliška Cerkev ni imela veliko prijateljev, se ljudje niso menili za liste, ki bi o njej pisali. Že samo omemba katoličanstva v časopisu je odbijala bralce. Pa to je zdaj minilo. Skoraj neverjetno je, kako so se stvari spremenile, odkar je bil za papeža Janez XXIII. Kaj Cerkev počne in kako misli o tem in onem, je zdaj ogromna zanimivost za angleško javnost. Časopisi to vedo in vedno več poročajo. In priznati je treba, da ne pisarijo tjavendan. Resno se potrudijo, da se njihova poročila ujemajo z dejstvi. Količkaj resni listi so napram Cerkvi dobrohotni ali vsaj pošteni in objektivni. Za svoja poročila, da bodo točna, se obračajo na nas.

Ali mislite, da bo Cerkev res uvedla napol duhovniški stan oženjenih diakonov, ki bodo v pomoč mašnikom in škofom?

O tem je bil govor na vesoljnem zboru. Vsem škofom se je zdelo, da bi tako dostojanstvo bilo zelo na mestu v nekaterih misijonskih deželah,

kjer duhovnikov močno primanjkuje. Do kakega sklepa dozda je še ni prišlo. Pri nas v Angliji, morda tudi na Nemškem, v Ameriki itd. bi za take dijakone lahko posvetili spreobrnjene protestantske ministre in pridigarje, ki so družinski možje. Mnogi bi radi postali duhovniki, pa jim je ovira oženjenost. Kot dijakoni bi ne mogli maševati, spovedovati in tako naprej, lahko bi pa pridigali, delili sv. obhajilo in podobno. V nekaterih okoliščinah bi jih morda lahko s časom posvetili tudi v duhovnike.

Laikom — svetnim katoličanom — pogosto očitajo nezanimanje za cerkvene zadeve. Ne dajo se radi vpreči za delo v prid župniji, pravijo. Kaj je vaše mnenje o tem, Prezvizišeni?

Po mojem je tako: Vzemite katero koli organizacijo, povsod je le neka manjšina, ki gara in se trudi. Naj bo kulturno društvo, naj bo delavska unija, povsod se velika večina ne meni dosti za stvari v organizaciji. Tako tudi v farnih društvih: Marijina družba, Oltarno društvo, možje in fantje Najsv. Imena. — Pri podrobnem delu vedno najdete le neko peščico članstva. Drugi se pokažejo pri skupnih nastopih, seveda nikoli vsi. Tako je bilo in zdelo se nam je, da moramo biti kar zadovoljni.

Zadnje čase opažamo tudi v tej zadevi velike spremembe. Naši katoliški laiki so se začeli zanimati za bogoslovske nauke in za dogodke v Cerkvi nepričakovano živo. Mnogi segajo po učenih knjigah, ki nekoč niso prišle v roke laikov. Ob njih skušajo prodreti v duha Cerkve in v njeno poklicno delo za poduhovljenje poedincev in sveta sploh. Začenjajo živeti s Cerkvijo bolj bo kdaj poprej. Nekeč so vse to prepuščali duhovnikom in škofom, češ: mi smo tu le zato, da leho ubogamo, vse drugo ni naša stvar. Bodo že "višji" vse potrebno storili.

Kaj pa vesoljni zbor? Zdaj po dveh zasedanjih, kaj se vam zdi, da je koristnega napravil?

Najbolj otipljiva zadeva je doslej sprememba v liturgiji, cerkvenem bogoslužju. Zlasti uvedba domačih jezikov v sv. mašo. Ta stvar zadene vsakega katoličana in je blizu vsem, ki se količkaj zanimajo za katoliške zadeve. Veliko zanimanje je sprememba zbudila med nekatoliškimi kristjani in jih opozorila na to, da naša Cerkev lahko marsikaj prilagodi potrebam časa in noče veljati za trdovratno starokopitno. Ta opozoritev se je hitro raztegnila na druge zadeve in svet pozorno poslušaj, kaj bo vesoljni zbor še odločil. Seveda je uganjanja več kot se bo zares zgodilo.

Kaj je še takega, kar učinkuje na mišljenje poprečnega človeka?

Rekel sem že, da je Cerkev s svojim drugim Vatikanskim zborom ves svet krepko na novo opozorila nase. Predstavila se je vsem kot taka, ki ni zainteresirana le sama zase, ampak ima marsikaj nuditi tudi onim, ki niso njeni udje. Na drugi strani je vesoljni zbor navdal katoličane same z občutkom, da imajo dolžnosti tudi do nekatoličanov, celo nekristjanov. Z eno besedo: Vesoljni zbor je zblížal ljudi, ki so poprej mislili, da ni mostu med njimi in si morajo ostati do konca popolni tužci. To je tisto, ker se s tujo besedo imenuje "ekumenizem" — želja po edinosti, vsaj po zblízanju. Različne verske skupine, krščanske in nekrščanske, začenjajo gledati bolj na to, kar imajo z drugimi skupnega, ne več toliko na tisto, kar jih loči.

Ali mislite, da bo vesoljni zbor spremenil cerkvene postavbe v zadevi ženitve med katoličani in drugoverci?

Da, veliko razmišljajo o tem. Zaenkrat še nič ne vem, če bodo kaj odločili. Mnogi mislijo, da bi naj šel nekatoliški ženin ali nekatoliška nevesta, po blagoslov tudi k svojemu duhovniku, ki seveda ni katoliški. Mnoge nekatoličane odbija zahteva Cerkve, da morajo dati pismeno izjavo z lastnim podpisom, da bodo vsi otroci vzgojeni po katoliško. Večina rada pristane na to, ali tisti podpis jim ne ugaja. Morda bo Cerkev res odločila, da bo zadostovala za veljavno poroko smo ustana obljuba. Ne verjamem pa, da bi Cerkev to zahtevo sploh opustila, čeprav tudi nekateri katoličani mislijo, da naj bi to napravila.

Kaj se vam prav posebno zdi, da katoliška Cerkev na Angleškem lahko doprinese v korist modernega sveta?

Zakaj pa vprašate ravno za Cerkev na Angleškem? Kar velja zanjo, velja za Cerkev po vsem svetu. Gre za to, da se verni in izobraženi katoličani izkažejo v javnem življenju in pomagajo krščanski misli prodreti na najrazličnejša polja javnega udejstvovanja. Še ni dolgo tega, ko je veljalo, da zares izobražen ali celo učen človek ne more in ne sme javno kazati, da je katoličan. Katoliškim staršem se je zdelo kar nevarno, pošiljati otroke v višje šole ali celo na univerzo. Bodo izgubili vero, se je reklo. In bojazen ni bila prazna, ker so res v višjih šolah slišali vse kaj drugega kot lepe besede o Cerkvi. Zdaj vsaj v zapadnem svetu tega ni več toliko. Vedno več katoliških otrok študira na svetovnih vseučiliščih in vedno bolj prodira tudi v učene kroge prepričanje, da si vera in znanost nista v nasprotju. Dejstvo,

Misli, October, 1964

da se je Cerkev sredi modernega sveta in silnega napredka znanosti v naših časih tako veličastno spet pokazala svetu, je odbilo že mnogo ostrin, še več jih pa bo. Novi in novi katoliški izobraženci bodo stopali na svetovno pozornico in uveljavili krščanska načela v kulturi, politiki, gospodarstvu, v družabnem življenju in sploh povsod.

Slišimo, da zadnje čase drugoverci manj in manj prestopajo v katoliško Cerkev. Kaj pravite o tem?

Baje zato, ker Cerkev išče zblízanja z drugimi verami, pa drugoverci čakajo, ali celo mislijo, da je ena vera tako dobra kot druga. Naj bo razlog tak ali tak, eno moramo vedeti: Temeljita zmeta je, če kdo presoja duhovne zadeve s številkami na papirju. Vera je dar božji in če Bog za nekaj časa ta dar nekaterim odreka, že ve zakaj. Jaz sem globoko uverjen, da zblízevanje cerkva ne bo za dolgo odbijalo drugovercev od prestopa v Cerkev. Čim bolj jo bodo od blizu spoznavali, bolj jih bo vleklo v njeno naročje. Če ne bo velikega števila, bodo pa tisti, ki bodo, toliko boljši.

ZIVLJENJE

I. Burnik

*Čezdalje več nas je,
ki smo pustili rojstne hiše
in težko si oprtali gorje.
Ko vzpeli smo se vrh gore
in šli še više —
na drugi strani, pod obronki gor,
smo plazili se kakor smrt
in tiše skozi trnje, skozi žice,
v svobodo in življenje.*

V ČISTEM ÖGNJU

I. Burnik

*Kaj me brigajo briljanti,
dragi kamni lesketoči!
Kaj mi mar mimoidoči!
Anti več velja občutek sreče,
sladki užutki mira,
ko srce ljubeče
v čistem ognju
hladnega večera
vdano tli.*

PA POGLEJMO ŠE LEPO BARBANO

Lucijan Mozetič

KER JE TUDI TA BOŽJA POT dosti znana med Slovenci vsaj na Primorskem, ne bo odveč kratka omemba o njej. Najprej ugotovimo, kje je in kako pridemo do nje.

Iz Gorice vodi cesta po desnem bregu Soče do Gradiške in od tam skozi prvo furlansko vas Villesse. Od tu naprej skozi bogato obdelana polja in vinograde mimo lepih vasic do srednjeveškega mesta Ogleja. Še malo, pa dospemo do lepe Jadranske obale v Gradež, ki je dandanes zelo znano turistično mesto. V njegovem pristanišču si vzamemo motorni čoln, ki nas po kratki vožnji pripelje na otok, posvečen Morski Zvezdi in se imenuje Barbana.

Če nas zanima zgodovina kraja, poglejmo v takozvano Gradeško kroniko, kjer beremo: Leta 582 sta dva meščana iz Tervisa zbežala pred nasiljem Longobardov na gradeško obrežje in postala puščavnika. Bilo jima je razodeto, da Mati božja želi imeti svetišče na otoku nedaleč od obale. To sta sporočila gradeškemu škofu Eliju, ki je šel sam na otok in tam našel sledove razpadle Marijine cerkve. Pozidati je dal novo in ob njej samostan. Prvi opat je postal eden tistih dveh puščavnikov, ki mu je bilo ime Barban. Po njem je dobil ime kraj sam. Tako stara je torej ta cerkev.

Za Slovence je Barbana postala pomembna verjetno šele v novejšem času. Papež Pij VII. jo je

namreč leta 1818 vključil v goriško nadškofijo. Ko je leta 1854 bila razglašena verska resnica o Marijinem brezmadežnem Spočetju, so na Barbani pozidali krasno osmerokotno kapelo in slovenski nadškof Andrej Golmajer je v imenu sv. Očeta ovenčal z dragocenima kronama glavi barbanske Marije in deteta Jezusa. Cerkev na Barbani je tako postala prva v nadškofiji, posvečena Brezmadežni.

Prva svetovna vojna v letih 1914 — 1918 je tudi barbanski otok spremenila v krvavo bojno polje. Kakor marsikje, tako se je tudi barbansko Marijino svetišče sesulo v ruševine. Šele 1.1924 so začeli zidati novo cerkev. Leta 1936 jo je posvetil nadškof Margotti. V drugi svetovni vojni Barbana ni bila direktno prizadeta, skoraj do kraja je pa bila odtrgana njena zveza s slovenskimi verniki. Približala se jim je spet leta 1954.

Tisto leto je papež XII. uvedel nov liturgični praznik: Marija Kraljica vesoljstva. Goriška nad-

Izpod

Triglava

O NOVEM LETALIŠČU V BRNIKU pri Kraju piše v KLICU TRIGLAVA neka Edith Williamson, ki je potovala v Slovenijo: "Na planjavi pod Karavankami pristane letalo na novem letališču v Brniku. Lepa, učinkovita letališka zgradba z osemsto metrov dolgim vzletališčem. A čemu letališče za reaktivna potniška letala pri Ljubljani? Mar ni zagrebško letališče zadostno? Iz Zagreba je le nekaj kilometrov več do Reke, do izhodišča na Jadransko morje, in skoraj dve sto kilometrov bliže do osrednje Jugoslavije, da o sedaj že znamenitem beograjskem letališču sploh ne govorim. Zakaj torej graditi letališče v Ljubljani? Bo dovolj prometa? Rednih mednarodnih potniških letalskih zvez menda ne bo preveč? Moj vtis je, da letališče v Ljubljani ne more biti rentabilno, vendar pa je reprezentativno. In kot mi je zaupal domačin iz Ljubljane: "Dolgo je trajalo, predno so v Beogradu pristali na izgradnjo tega letališča; in če ne bo renta-bilno, saj smo ga sami plačali, četudi so bile zaradi tega ostale republike malo prikrajšane pri delitvi letnega previška."

škofija je uvedbo tega praznika obhajala z velikimi slovesnostmi. Tedaj je priromala v Gorico barbanska Mati božja in v veličastni procesiji so jo italijanski ter slovenski verniki spremljali na trg Travnik. Tako je ime Barbana spet postalo bolj domače med Slovenci. Tudi romanja na Barbano so se spet bolj množila.

Zelo pomenljivo romanje za Slovence je pa doživela Barbana lani, to je v letu 1963, v mesecu septembru. Za 100letnico Marijinega kronanja je poromalo na Barbano lepo število Slovencev z Goriskega in Tržaškega, pa tudi iz emigracije. Med seboj so imeli mariborskega škofa dr. Držečnika, ki je v svoji pridigi povzdigoval delo sv. bratov Cirila in Metoda ter njunega velikega častilca škofa Slomška. Tako se je slovenska beseda po dolgem času spet oglasila v svetišču barbanske Matere božje in to iz ust slovenskega škofa.

Misli, October, 1964

"POČITEK V LIPICI" je naslov 13 televizijskim filmom, ki sta jih napravila skupno neko nemško in neko slovensko filmsko podjetje. V zvezi s tem beremo v Klicu Triglava: "Lipica vzbuja čedalje več pozornosti tujih turistov; letos je obiskalo kobilarno že več kot 10,000 turistov iz zahodnih držav". — Tudi drugod v novejšem tisku smo že opazili, da poročila o razpustu Lipice in prodaji lipicancev, ki jih je posnel tudi naš list, niso bila resnična. Kako so ona poročila nastala, ni znano.

BAZOVICA ali BASOVIZZA, to je za kraškega kmeta vseeno in splih je taka malenkost, da Italijani ne morejo uvideti, zakaj se slovenska manjšina na Tržaškem tako krčevito poteguje za črkovanje Bazovica. Tako je pisal neki Boteri, tajnik demokratske laške stranke v Trstu. Odgovoril mu je dr. Kacin v Katoliškem Glasu: Če je to po vašem mnenju malenkost, je pač malenkost tudi za vas Italijane. No in — niti te "malenkosti" ne priznate slovenski manjšini, kako naj pričakujemo od vas, da nam boste pravični v manj "malenkostnih" rečeh?

V PORTOROŽU pri Piranu je etnografski muzej iz Ljubljane priredil razstavo slovenskih narodnih noš. Pokazali so 30 najlepših noš iz vseh krajev Slovenije, ki so zares pristne in se hranijo v Ljubljani. Poleg tega so bile na razstavi tudi številne slike in fotografije krajevnih noš iz raznih časov slovenske preteklosti.

ROGAŠKA SLATINA je letos kot zdraviliški kraj stara 300 let. Zdravilno mineralno vodo je odkril tam pred 300 leti eden grofov Zrinjskih. Posebna proslava 300letnice se je vršila v septembru.

SMRTNIH PROMETNIH NESREČ je bilo v Sloveniji v prvem letošnjem polletju 108, prejšnje leto v istem času pa 64. Pravijo, da je to znak, kako zelo se veča cestni promet v Sloveniji, pri čemer imajo velik delež turisti, ki prihajajo od drugod.

"ZAJČKI SAMOSTAN" je bilo nekoč domače ime za starodavno kartuzijo v Žičah pri Konjicah. Bila je mogočna zgradba iz srede 12. stoletja in prva naselbina kartuzijanov v srednji Evropi. Samostan je uknil cesar Jožef II. in od takrat vsa zgradba počasi razpada. Zdaj so se zavzele oblasti, da samostan popravijo in takorekoč na novo postavijo. Služil bo kot velika turistična privlačnost. Je pač zgodovinski spomenik in to je treba izrabiti za množitev tujih deviz.

Edi Tomazič

★ TOKRAT MORAM NAJPREJ OBJAVITI žalostno vest, da nas je obiskala neizprosna smrt: kar tri pogrebe smo imeli v enem tednu. Umrl je mož v najlepših letih, zapustil nas je rojak zrelih moških let in k večnemu počitku smo nesli staro mamico, ki se ji je izteklo življenje. Teden misijona z zgovorno pridigo, da smrt ne izbira. Danes meni, jutri tebi! Pa tako malo mislimo na to! Mnogi mislijo samo na dobrine tega sveta, ni jim pa mar za zaklade, ki jih "ne razjedata mol in rja", kot pravi sveto pismo. Dati del svojih dohodkov v dobre namene, pa naj bo to le skromen delček, je za mnoge stara in nazadnjaška stvar. In vendar ravno ta skromni delček enkrat človek ponese s seboj tudi preko groba — ostalo bo pustil tukaj . . .

★ Časopisi so na prvih straneh prinesli poročila in slike o eni najhujših letošnjih prometnih nesreč v Viktoriji. Zgodila se je kasno zvečer v petek dne 11. septembra na Hume Hwy (pri Kal-Kallo, okrog 20 milj iz Melbourne). **Edi Tomazič** se je vračal iz Melbourne proti Myrtlefordu. Ustavil se je v restavraciji ob cesti in spil čašo kave, ko pa je s svojim avtom zavil nazaj na cesto, ga je semi-trailer popolnoma zmečkal. Tovorno vozilo se je nato zaletelo v parkirani semi-trailer in vse skupaj je zgrelo. Voznik semi-trailerja in Edi sta bila na mestu mrtva.

Edi Tomazič je bil rojen dne 25. oktobra 1927. v Pregarjah pri Ilirski Bistrici. V Podgradu se je poročil 25. jan. 1954 z Lucijo Dobršek, k cerkveni poroki pa sta šla par dni kasneje v frančiškansko cerkev v Maribor. Kmalu sta bežala v Italijo in pred nekako sedmimi leti dospela kot begunca v Avstralijo na ladji "Oceania". S seboj sta pripeljala svojo prvo hčerko Lilijano, tu so bili rojeni še Eda, Igor Viktor, niti tri tedne pred nesrečo pa Branko. Družinica se je kmalu naselila v Beechworthu, nato so bili nekaj časa v Melbourne, končno pa v Myrtlefordu, kjer je Edi delal na tobačni farmi. Smrt je uničila vse načrte mlade družinice.

Mašo zadušnico smo imeli v sredo 16. sep-

tembra pri Mariji Pomagaj v Kew, pogreb pa se je razvil iz pogrebnega zavoda Tobin Bros. proti keilorskem pokopališču. Lepo število rojakov in prijateljev preizkušane družine se ga je udeležilo.

Za Tomazičevo družino, ki je ostala brez sredstev, smo začeli nabirko takoj po pogrebu na pokopališču in je vsak dar še vedno hvaležno sprejet. Darove zanjo zbira tudi tukajšnje Slovensko društvo. Javno nabirko so začeli tudi prebivalci Myrtleforda in bo zaključena 12. oktobra. Doslej so nabrali okrog 700 funtov. — Našo zbirko z imeni bom objavil prihodnjič.

Žalujoči družinici izrekamo iskreno sožalje v težki preizkušnji. Enako bratu Jožetu in vsem sorodnikom v domovini.

★ Dne 12. septembra je v Geelongu nenadoma preminul dobro poznani in spoštovani **Viktor Štegelj** — žena ga je našla mrtvega v garaži. Pokojnik je bil rojen dne 3. marca 1911 v Razdrtem pri Postojni. V novembru 1947 se je poročil v Postojni z Lojzko Graunar, dve leti kasneje pa sta zbežala v Italijo. V Avstralijo sta dospela na ladji "Blackford" dne 18. februarja 1950, se nastanila v Geelongu in si v teku let postavila prijeten domek.

Pogrebno mašo smo imeli v cerkvi sv. Družine v Bell Parku v torek dne 15. septembra, nato pa smo pokojnikovo truplo vrnili zemlji na pokopališču v West Geelongu. Iskreno sožalje soprogi Lojzki in sorodnikom v domovini.

★ Dne 15. septembra je v Royal Melbourne Hospital-u umrla gospa **Ana Lipovič**, ki je bila rojena dne 19. julija 1889 v Prezidu. Prehlad se je razvil v pljučnico in ni bilo več pomoči. Pokojna mamica je dospela v Avstralijo leta 1951 na ladji "Nelly". Živela je najprej pri hčerki ge. Trohovi, nato pa pri sinu Vidu v Niddrie. Mašo zadušnico smo imeli pri Mariji Pomagaj v Kew v petek 18. septembra, v grob pa smo jo položili na keilorskem pokopališču. — Vsem žalujočim naše sožalje!

★ Že v prejšnjih "Mislih" je Marjan Valentinčič objavil žalostno vest, da je umrl oče Jožef. Tako je tudi adelaidske Slovence obiskala smrt. Pokojnega Valentinčičeva očeta sem dobro poznal. Se še spominjam, ko smo se prvič srečali v Waikerie, S.A. Bil je prijeten starček in tako rad sem ga poslušal, ko je pripovedoval in obujal spomine. Rojen je bil dne 5. marca 1880 v Podsaobotinu. V Avstralijo je emigriral s svojo družino iz Italije leta 1951. Poklical jih je starejši sin Mario, ki je emigriral prvi. — Iskreno sožalje vsem žalujočim.

Vsem štirim pokojnim daj Bog večni mir in pokoj!

★ Otroci naše Slomškove šole so zopet nastopili. V nedeljo 20. septembra so priredili prijeten Očetovski dan s pestrim sporedom. Nekateri so nastopili prvič, pa so se dobro odrezali. — ProstoVOLjne prispevke, ki bi bili sicer za fond Slovenske šole, pa so otroci namenili za pomoč Tomažičevi družini, ki je tako tragično izgubila svojega očka. Štirje fantje so šli med odmorom med gledalce in nabrali lepo vsoto £34-5-0. — Prvo nedeljo v oktobru so otroci gostovali s svojo igrico "Kekec in Mojca" v Geelongu. Prepričan sem, da so lepo uspeli in so tamkajšnji rojaki zadovoljni.

★ Krste smo imeli tri, dva pri Mariji Pomagaj v Kew, enega pa v Adelaidi. Dne 6. septembra je bila krščena Julija, hčerka Jožefa Golenka in Marije r. Škrli, East Hawthorn. Dne 12. septembra pa je bil krščen Robert Milan, sinko Milana Lotriča in Marije r. Kokot, Brunswick. V Adelaidi smo krstili dne 26. septembra Edvarda, sinka Marina Likarja in Pavle r. Valenčič, Seaton Park.

★ Poročili pa so se sledeči pari: Dne 5. septembra je pred Marijo Pomagaj v Kew Filip Tomažič pričakal svojo nevesto Dorino Antonietto Mosele. Ženinov rojstni kraj je Morsko, krščen pa je bil v Kanalu ob Soči, nevesta pa je v Avstraliji rojena, a italijanskih staršev. — Dne 19. septembra je videla slovenski poročni par cerkev sv. Antona, Alphonse: Pavel Kruh (doma iz Zagorja) je postal roko Slavki Mihelčič (rojeni v Ljubljani). — Den 3. oktobra sta si obljubila zvestobo Bernard Brenčič (iz Podlpe pri Vrhniku) in Marija Koser (rojstni kraj Ledinek pri Zg. Ščavnici). Prišla sta seveda k Mariji Pomagaj v Kew. — Tu sta isti dan stopila pred oltar tudi dva iz našega Baragovega doma. Drago Logonder (doma iz Trbovelj, četudi rojen v Bosni) je moral dan pred poroko dati za fantovščino, sicer bi ga fantje ne pustili k oltarju. Tako pa se je odkupil in v soboto 3. oktobra pri

Misli, October, 1964

Mariji Pomagaj pričakal svojo nevesto Marijo Stariha, doma iz Sadinje vasi, župnija Semič. Marija je bila od svojega prihoda v Avstralijo v naši kuhinji: zdaj ji je dala slovo, pa še Dragota nam je odpeljala. Imeli smo prijetno domačo "ohcet", da je bilo res veselje. — Iskrene čestitke vsem, zlasti še Mariji in Dragotu! Četudi nista več v Baragovem domu, sta še vedno "naša".

★ Za našo cerkev se je vsota približala štirim tisočakom (da bo točno: £3,956-10-10). Bom drugič morda že lahko kaj več poročal o začetku zidave. Seveda akcije zdaj ne smemo ustaviti, ampak jo s podvojeno voljo nadaljevati. Jih je še mnogo, ki se niso odzvali. Če kdaj, je zdaj vrsta na njih, da prinesejo svoj dar slovenski cerkvi.

★ Rožnovensko pobožnost pri Mariji Pomagaj v Kew bomo imeli četrto nedeljo v mesecu (25. oktobra) ob pol osmih zvečer. Če bo dovolj ljudi in bo lepo vreme, se bomo zbrali pri lurški votlini na prostem. Pridite!

★ Zdaj pa že lahko točneje povem o gostovanju sydneyskih pevcev v Melbournu: *zadnja sobota v novembru (28.nov.) ob osmih zvečer v St. Brigid's Hall, Nicholson Street, North Fitzroy.* Le preberite oglas oziroma vabilo na koncu Tipkarije! Moramo napolniti dvorano, če smo še kulturni Slovenci, da se naužijemo lepote slovenskih melodij, dasi daleč od domovine. G. Klakočar, ki vodi sydneyske pevce mi je med drugim pisal: "...Fantje so bili vsi za to, da se ves dobiček, ki bi ostal po odtegnitvi naših potnih stroškov, *pokloni Vam za slovensko cerkev v Melbournu...*" Bog vam poplačaj, dragi pevc! Vesel sem vaše nesebične požrvovalnosti. Tudi ta bo — poleg petja — privabila tukajšnje Slovence na težko pričakovani KONCERT.

OGLAS za KONCERT

stran 309

★ Kar hitro bo tu prva nedelja novembra — obenem praznik Vseh svetnikov. Spet se bomo udeležili velike evharistične procesije v Sunbury, poprej se bomo pa ustavili na pokopališču Keilor, kot vsako leto. Narodne noše, na plan zopet! Za rezervacije v avtobusu se pravočasno priglasite. Odhod je po sv. maši v Clifton Hillu spred cerkve bl. Nikolaja.

JURIJ KOZJAK

Spisal J. Jurčič pred 100 leti.

(Nadaljevanje)

DEVETO POGlavJE

VRNIMO SE ZOPET K MLADEMU Juriju Kozjaku, katerega je bil odpeljal cigan. Sicer smo že zašli v pripovedovanju malo dalje, povzamemo torej na kratko tukaj reči, ki bi jih imeli že prej razložiti.

Ciganje so bili bliskoma oddirjali, ko so imeli dečka med seboj. Imeli so iskre, lahke konjiče, kateri so, dasi manjši od vojnih grajskih konj, ki so jih jezdili kozjaški hlapci, vendar veliko laglje posegali, tako da so ciganje bili kmalu svojim gonjačem iz moči in oči. Tudi noč jim je ustregla. Dasi tudi so se nekoliko ogibali navadnih poti in hodili po stranskih stezah, so dospeli drugi dan na mejo in tu so bili toliko kakor brez skrbi. Torej se loči spoštovana družčina, ker so hoteli skoraj vsi Samolovi pajdaši na Ogrsko, Samol pa na Turško.

Ni manjkalo veliko, da bi bil moral nož razsodbo storiti. Le s tem so se pobogali, da jim je prepustil Samol večji del krvavega denarja za dečka. Dolgin se potem obrne proti Turčiji, kajti hotel je menda naloženo zlodejstvo do zadnjega izpolniti, kakor je bil že ves v hudobiji, ali pa je upal še kak denar izkupiti za lepega dečka. Fanté je sicer od kraja vpil, jokal in prosil, ali cigan mu je vselej usta zatísnil in tako ne prav vljudno vtíšil pred seboj na sedlu sedečega ubogega otroka. Drhal razmrščenih ciganovih bratov, katere je dolgin na poti zalotil, je strgala poslednjo dobro obleko dečku s telesa; ciganske matere so mu zavdale, da ni vpil in da je dobil bolj zagorelo in rjavkasto lice.

Na turški meji proda cigan dečka Turku, ki je krščanske otroke nabiral za janičarska vzrejališča.

Turki, izprva doma v Aziji, so bili premagani konec 8. stoletja po Arabcih in so ravno po le-tes sprejeli vero Mohamedovo. Kmalu pa so Turki izvili svojim zmagovavcem nekoliko oblasti iz rok in naposled so si znali osvojiti popolno prostost. Osman, prvak in praded sedanjih sultanov turških, vzame krščanskemu cesarju v Carigradu nekaj maloazijskih zemljišč in postane samostojen vla-

dar. Sin njegov Orhan pridobi z orožjem vso Malo Azijo in prvi ustanovi tisto turško vojsko, katera je najbolj pripomogla, da je turško ime dolgo časa razprostiralo strah in trepet po vsej Evropi, posebno pa še pri nas južnih Slovanih — namreč janičarje. Pod vladarjem Orhanom je namreč svetoval veliki vizir Alredin, naj se ujeti krščanski otroci vzrejajo in odgajajo za turške vojake, in take vojake so imenovali janičarje.

Izprva je bilo komaj tisoč janičarjev. Ali že za sultana Murada I. (leta 1360), kateremu nekateri pripisujejo prvo ustanovitev te nove vojske, se je pomnožilo število janičarjev na dvanajst tisoč. Ko so Turki čezdalje bolj utrdili svoje gospodarstvo po Evropi na jugu, osvojili si Carigrad 1.1453., ko so čezdalje bolj podjarmljali kristjane, so nalovili tudi zmerom več krščanskih dečkov in janičarska vojska je narasla do 40.000 mož, tistih strahovitih vojščakov, ki so, sami iz krščanskih rodov, nevede neusmiljeno divjali zoper lastne roditelje in brate in zoper njihovo vero.

Med janičarje torej je prišel tudi mali Jurij Kozjak. Iz malega dečka je zrasel po letih krepak mladenič, na telesu junak, kakršen mu je bil v mladih letih oče v daljni domovini. Ali kaka sprememba! To ni bil več tisti otroče pobožni Kozjakov sin, ampak poturčen sanjarski vojak.

Privadil se je bil novim pajdašem, novim navadam, novim poukom. Rahlo seme krščanske omikanosti, kolikor so je bili dobri ljudje vcepili njegovemu srcu, so izrvali neverni Mohamedanci, ko je komaj korenine vsajalo. Namesto vere, ki uči bližnjega ljubiti, se je naučil mladenič mohamedanstva, čigar uk je: sovraštvo in poboj kristjanu in njegovi veri. Vojni duh, ki je navdajal očeta, se tudi pri sinu ni zatajil. Ali krščanski oče se je vojeval za pravico in brambo nezmožne nedolžnosti; poturčenemu ubogemu sinu so bile vsajane brez reda želje po boju in krvi. Leteča leta izbrišejo mladeniču spomin na otroče čase. Divji mladi janičar se ni več spominjal, da je bil pri dobrih ljudeh, ki so ga ljubili in ljubiti učili. Popolnoma vendar ni pozabil očeta in lepega domačega gradu, svojega hudega strica in da so ga nekoč ljudje radi imeli; pa mu je bilo vse to le kot lepe sanje, na katere se le počasi in zdaj nekoliko, zdaj zopet nekoliko domišlja. Dobro ni vedel nobene reči. Tudi imena svojega očeta se ni domišljaj, niti kraja in dežele. Med tujci se je bil navadil tujega jezika. svojega prvega, slovenskega, se ni več spomnil.

Ako pomislimo, da celo mi pozabimo otročjih let in zgodeb, ki smo jih v njih doživeli, čeravno smo in ostanemo vedno v enih in istih razmerah, ki nam spomin oživljajo in ponavljajo: verjamemo toliko lažje, da je človek, ki je v prvi nežni mladosti prišel med tujce, pozabil na jezik in očeta.

Hrabri janičar, sin Marka Kozjaka, je postal v kratkem polkovnik v svojih orti (kakor se je imenovala večja ali manjša četa janičarska) in ga ni bilo mimo njega hrabrejšega in strašnejšega v boju. Ločil pa se je od svojih tovarišev, da ni hlepel po ropanju in moritvi slabih, neoroženih ljudi; in tako je nekako njegovo pošteno srce tudi pod tujim odelom v tuji divji družini ostalo neomadeževano. Sicer ni vprašal, zakaj se vojuje, šel je vsekam, kamor so ljuti Turki nesli zastave svojega preroka Mohameda, ali bojeval se je z vojaki, ne z otroki in ženami.

Grozovita telesna moč, ki jo je ta janičar razkazal v boju, je storila, da so se celo Turki nekako bali svojega zamišljenega vojaka. Ker so vedeli, koliko jim glavlar v boju koristi, ki, sam hraber kot lev, svojim pajdašem pot nareja v vojne vrste, zato je janičar Jurij Kozjak, ki seve tega imena ni poznal, dosegel čast, da je vodil sam svoje precej veliko krdelo, dasi to sicer pri tako mladih ni bila navada.

DESETO POGLAVJE

*Opat, menihi, modri možje,
nobeden srca ozdravit ne ve.*

Fr. Prešeren

Bilo je leta 1475. Peter Kozjak se je bil svoje prostote že skoraj naveličal, kajti sreče ni imel. Hotel se je ženiti, ali spodletelo mu je: nevesta, ki si jo je izbral, ga ni marala. Peter pa ni mogel še v drugo poskušati, ostal je torej sam zase na gradu Kozjaku.

Zvesti stari služabniki so bili popustili grad, ko je nastopil Peter gospodarstvo. Stari Ožbe, ki je služil v gradu šestdeset let, je šel osebenjkovat na stare dni, toda le za malo časa, kajti kmalu se je preselil s tega sveta za Maro, staro hišno, ki je bila umrla precej za očetom Bernardom še v gradu.

Marku so bili tudi že lasje osiveli; postava, nekdanj moška in močna, se je bila sključila in zgrbančila. Največ je pripomogla žalost in skrb za sina, da mu je starost prezgodaj jela lomiti kosti. Zastonj so upali in pravili menihi, da se mu bo rana zacelila, kadar nekoliko pozabi svoje izgube. Menih Marko je živel sam zase v svoji bolečini.

V prijaznem kotiču, v zatišju med dvema vrstama lepih gričev, je stal slavni kloster štiški. Že leta 1135. je kupil patriarh Peregrin iz Ogleja tukaj nekaj zemlje, postavil kloster in poklical iz Rima brate cisterciane. Ustanovitelj pa bratom ni

samo preskrbel strehe in stanovanje, temveč jim je prikupil za živež tudi primerne lastnije v okolici. Précej od kraja so imeli menihi tri vasi podložne za roboto in desetino. Pomnožili so to prvo lastnijo sosedni in daljni plemenitaši; med poslednjimi najdemo v zapisnikih najvišje osebe iz vseh stanov: papeže, cesarje, kralje, vojvode, grofe in druge imenitnike imenujejo med darovavci. Tako je bil štiški kloster v nekdanjih časih eden izmed najbogatejših v slovenskih deželah.

Poslopje je bilo zavarovano z visokim zidom in štrlečimi stolpi, zakaj tačas je bilo sovražnikovi roki nedosegljivo, kar je branil zid in ostri meč. Ne samo da so Turki bili hudi sosedje, bilo je tudi v deželi mnogo nemirnežev. Gospodar je imel dolžnost varovati svoje podložne. Zato je moral imeti tudi kloster zmerom oboroženo krdelo hlapcev na nogah, ako se je hotel varovati domačim in vnanjim sovražnikom.

Bilo je nekega jutra. Opat Ulrik je sedel v svoji izbi in v roki imel veliko odprto knjigo z zlatim zaklepom, v kateri je bral. Opat je bil že prileten; v okolici med ljudstvom in med gospodo je veliko veljala njegova beseda. Njemu nasproti pri durih je stal velik mož širokih pleč; na prvi pogled bi bil uganil, da je vojak.

"Kaj boš povedal, Til?" spregovori opat in zapre bukve. "Kako ste opravili? Ali si dobil tiste, ki so ubili pisarja?"

"Nismo jih dobili, častitljivi gospod opat", odgovori Til. "Zasačili smo jih nekoliko v razvalini in obstopili, ali imeli so okovane cepce, eni celo meče; ušli so nam, trije naših so močno ranjeni."

"Doklej bodo še nadlegovali ubogo ljudstvo sovražniki od zunaj, roparji med narodom! Zdaj bodo še predrznejši, nazadnje nam pridejo na dom in človek se ne bo več upal izpod strehe. Ali si že slišal, da se nam je bati Turkov, preden mine poletje? Potem bomo imeli zopet nesrečo, da nam Bog pomagaj."

Opat namigne Tilu, naj odide. Til pa se je le počasi pomikal nazaj; videlo se je, da bi še nekaj rad povedal.

"Kaj bi še rad?" ga vpraša naposled opat.

"Sinoči smo dobili neznanega človeka in ker se nas je ogibal, smo ga prijeli. Zdaj pa trdi hlapec Andrej, ki je bil prej v gradu na Kozjaku, da ga je že videl poprej in da je ravno tisti, kakor so dejali, da je bil odpeljal tistega dečka, sina gospoda . . ."

"Kozjaka!?" pravi opat čude se, vstane s stola in sprašuje hlapca zvesto in nadrobno. "Kaj ko bi se dalo kaj izvedeti o Kozjakovem sinu", je mislil opat in brž reče pripeljati cigana in sklicati priorja, očeta Martina in druge starejše menihe.

(Dalje.)

RAZGOVORI O SLOVENSKI TISKANI BESEDI V TRSTU IN GORICI

Nova tržaška revija MOST ima v svoji drugi številki zanimivo poročilo pod gornjim napisom. Rajko Dolhar je obiskal urednike 6 slov. listov in 4 knjigarne ter jim stavljal vprašanja. Nekaj izčrpkov iz poročila bo zanimalo tudi naročnike MISLI. Izbrali smo zlasti odgovore, ki bi po našem mnenju veljali tudi za Avstralijo. Če boste videli da se motim, se pa oglasite in bom rad objavil vaše mnenje. — Ur.

Kakšno sliko imate o svojih bralcih?

Predpostavljamo, da večino bralcev tvorijo ženske, ki prvih strani lista (mi bi rekli: glavnih člankov — ur.) sploh ne preberejo in preidejo kar na kroniko. Več bralcev bi si želeli med izobrazenci, medtem ko moramo reči, da imamo med preprostejšimi ljudmi kar zadovoljivo število naročnikov. Vem za bralce, ki list preberejo od prve do zadnje vrstice, to so predvsem starejši. Seveda pa ni lahko ustreči tako raznovrstnim čitateljem, kot jih imamo mi.

Nekateri so zelo zvesti in nestrpno čakajo, da naš list izide. Mnogi radi berejo poljudne opise zanimivih dogodkov, lepe opise oddaljenih krajev, spomine in doživetja znanih ljudi. Večina naših bralcev pa zanima tudi politična in splošna življenjska problematika.

Naše ljudstvo je vedno bilo na glasu, da mnogo bere. Tudi danes se ne moremo pritožiti, ker še vedno naši ljudje razmeroma mnogo berejo. Mladina pa prebere le tu in tam to, kar jo zanima. Zadnja leta je opaziti, da med našimi listi ni več tiste polemične ostrine, kot še pred nekaj leti. Ne vem, ali priča to, da smo postali politično bolj zreli, ali pa, da smo si idejno manj narazen, in se tudi tu opaža vpliv nove težnje v svetu po miroljubni koeksistenci.

Občutimo veliko pomanjkanje časnikarjev in publicistov sploh. To tembolj danes, ko se časni-karska dejavnost vedno bolj specializira. — Mislim, da je listov poštevilu kar dovolj, po kvaliteti bi si pa lahko želeli kaj boljšega.

Na splošno mislim, da berejo več starejši. Mlajši . . . morda kulturno kroniko in poročila mladinskih prireditev. Vtis imam, da se situacija kljub vsemu nekoliko boljša. Se je menda tudi prosvetna dejavnost nekoliko okrepila in tako tudi razširjenost naše revije (MLADIKA).

Kaj bi kot urednik želeli za svoj list?

Naš list bi bil lahko veliko boljši, če bi se bralci čutili z listom bolj organsko povezani, to je, če bi nam bolj pridno poročali, telefonično ali pisмено, o dogajanju v njihovi neposredni okolici, tako v mestu kot na deželi. Seveda pa za sodelavce lahko rečemo približno isto kot za bralce: navezani smo nujno na omejeno število moči.

Po mojem mnenju smo Slovenci v Italiji prekomerno sektaški in preradi se zapiramo v ozek krog. Zelo pogrešamo napr. tak list, ki bi lahko zajel najširši krog bralcev, ki bi prišel po možnosti v vsako slov. družino. Tak poljuden, zanimiv, "širok" list bi mogel mnogo koristiti naši skupnosti. Hotel bi še reči, da ne smemo biti preveč strogi, starokopitni, in da moramo upoštevati duh časa. Razumeti moramo pač to, da človek, in zlasti mlad človek, rad sega po tistem, kar je lepo, pa četudi lepo le za oko.

Glede sloga naših sestavkov, če prav razumem, so nam včasih očitali, da smo preveč učeni in da nas zato dober del bralcev ne razume. Zato si danes prizadevamo, da v preprostem slogu in s čim bolj domačimi besedami povemo to, kar imamo povedati.

Za svoj list (Katoliški glas — ur.) bi želel, da bi ga mogli napraviti še bolj zanimivega, pestrega, da bi ga vsi rojaki, ki iščejo resnico, zmeraj rajši brali. Za slov, tisk v zamejstvu na splošno pa, da bi vsi brez izjeme upoštevali krščanske in narodne tradicije, iz katerih je slovensko ljudstvo zraslo in s pomočjo katerih je doslej uspešno kljubovalo v boju za svoj narodni obstoj. Mislim, da nam, kljub vsem ideološkim in političnim razlikam, morajo biti vsem nekatere vrednote svete in nedotakljive.

Kot urednik (Novega lista) bi si seveda želel čimbolj izpopolnjeno obliko, poglobljeno vsebino in večjo razširjenost lista. Naš tisk bi moral bolj upoštevati družbeno obliko, v kateri živimo, ker naši ljudje vse premalo poznajo oblike in inštitucije demokratičnega življenja.

Katere so knjige, ki se še prodajo?

Nekoč smo prodali po 60 — 80 knjig na mesec, danes pa skoraj desetkrat manj. Dobro se prodajajo slovenski klasiki: Pregelj, Detela, Finžgar — največ "Pod svobodnim soncem". Prati-

so pošle, prodali bi jih še 500. Veliko zanimanje je za Ricciotijevo Jezusovo življenje, ki ga je prevedel Vodeb. V glavnem kupujejo ljudje pri meni knjige, ki jih namenijo komu v dar. Otrokom kupujejo vedno manj knjig. Zadnjič smo prodali za Miklavža nekaj več otroških knjig leta 1953, od tedaj pa vedno manj. Danes kupujejo otrokom menda rajši igrače.

Mislím, da je zanimanje za knjigo bralcu precej prevzela televizija. Vzela mu je čas, ki ga je poprej posvetil branju. Obenem se je človek pole-naril, ker mu televizija nudi razvedrilo, brez vse-ga truda.

Preprosti ljudje, ki tvorijo veliko večino naših kupcev (knjigarna Štoka — ur.), segajo naj-več po koledarjih in koledarskih zbirkah. Dobro prodamo Pratiko in zelo pogrešamo Sanjske buk-ve. Po teh stalno sprašujejo zlasti naši okoličani in tudi obiskovalci iz obmejnega jugoslovanskega pasu.

(Tu naj pa le povem, da je na MISLI prišlo v zadnjih devetih letih vprašanje, če imamo Sanj-ske bukve — reci in piši: ENKRAT. Še danes me veseli, da je bil odgovor: NE! Če je veselilo tudi vprašalca, pa ne vem. — Ur.)

Pri "Tržaški knjigarni" so odgovorili:

Predvsem (nas obiskujejo) studentje in izo-braženci sploh. Študentje kupujejo berila, ki jih potrebujejo za šolo, profesorji pa hodijo redno gledat, kaj je novega na slov. knjižnem trgu. Toda ta navada je med našimi rojaki še premalo razšir-jena. Večinoma pridejo kupci po neko določeno knjigo. — Mislím, da gre na boljše. Mi vsekakor prodamo danes več knjig, kot smo jih pred nekaj leti.

"Katoliška knjigarna" v Gorici je povedala:

Naši ljudje veliko premalo segajo po naših knjigah. Romanov gre malo in le kot darilo. Maj-hno popraševanje je tudi po otroških slikanicah. Sanjske bukve bi dobro prodali če bi jih imeli. (Torej spet! — Ur.) Prodamo tudi kuharske knji-ge. Edino založništvo, ki se obnese, so molitveniki. Molitvenik vsake oblike in obsega je še vedno bestseller našega knjižnega trga. Isto velja tudi za drugo nabožno literaturo: Fatima, Pater Leo-pold in podobno. Večino knjig dobivamo iz Ljub-ljane, nekaj s Koroške, pa tudi iz Sev. Amerike in Argentine. Odjemalce pa imamo danes celo v Av-straliji in sploh, kjer je slov. diaspora rastresena po svetu.

Rajko Dolhar zaključuje: Pričujoči odgovori dovolj jasno sami izpričujejo, da bomo morali kulturno situacijo v Trstu in Gorici še zelo zvišati. —

ANEKDOTA O HRUŠČOVU IN EISENHAUERJU

(Resničnost ni garantirana)

Ko je bil Nikita na obisku pri Eisenhawerju pred leti in sta kar prijateljsko kramljala, je so-vjetski mogočnjak prostodušno ponavljal, kako bo komunizem podjarmil ves svet in bodo Rusi Amerikance "pokopali". Eisenhower je nekaj časa brez besede poslušal, potem je segel po knjigi in prebral svojemu obiskovalcu naslednjo starogrško duhovitost:

Epirski kralj Pir je bil sredi velikih priprav za vojno proti Rimljanom. Eden njegovih osebnih svetovalcev ga je vprašal, kakšne koristi si od voj-ne zoper Rimljane obeta.

"Upam, da bomo osvojili Italijo", je rekel kralj.

"In kaj potem?"

"Potem bomo šli nad Kartagino in si osvojili

vso Afriko."

"In kaj potem, ko bo to naše?"

"Potem bomo šli nad Makedonijo in druge dežele".

"Kje bomo pa odnehali?"

"Nikjer. Osvojili si bomo ves svet."

"No in — kaj bomo potem delali?"

"Potem bomo srečno živeli in veselo kramljali s prijatelji."

Tedaj je rekel svetovalec:

"Pa zakaj ne bi začeli že zdaj s tem, kar si ti prihranil za konec?"

Tako je bral Eisenhower in pomenljivo pogle-dal Nikito. Ta je v zadregi segel po kupici, srknil požirek in začel razlagati pomen "mirne koek-sistence."

“DIALOG”

Z DRUGAČE MISLEČIMI — KAJ JE TO ?

NEKAJ ČASA SEM DNEVNI IN PERIODIČNI TISK spet in spet omenja “dialog” kot zelo pomembno sredstvo za pomirjenje razburkanega sveta. Dialog med politiki, dialog med diplomati, dialog med idejnimi strujami, dialog med verami. Dialog bo odbil ostrine, dialog bo izgledil pota, dialog bo privedel do sporazumov, dialog bo zblížal ljudi in odpravil nasprotja. Kaj je torej dialog?

Slovenski slovar in Slovenski pravopis imata za dialog samo besedo: dvogovor. To bi se reklo, da se dva pogovarjata. Ti govoriš, jaz poslušam, potem govorim jaz in ti poslušáš. Vendar vsak dvogovor, vsako pogovarjanje med dvema (po-dincema ali skupinama) še ni dialog. Vprašanje je, k a k o se pogovarjata.

I.

Neki članek prof. Lojza Ambrožiča v kanadski BOŽJI BESEDI svari, da ne smemo dialoga zamenjavati s p o l e m i k o . O “polemiki” pravi Sl. Pravopis, da da je prepir, boj, izzivalnost, zbadljivost in podobno.

Članek omenjenega profesorja razlaga tako: “Cilj polemike je, da nasprotnika ‘zabijem’ in tako pokažem, da imam prav jaz, ne on. — Metode polemike so številne. Morem rabiti argumente, ki res nekaj veljajo. Če pravih argumentov ni, pa obstajajo mnoge druge možnosti. Nasprotnika prekričim, ga živčno zdelam, ali osmešim. Še lažji so osebni napadi. Podtaknem mu nevedne ali celo zahrbtno namene in naenkrat njegovo stališče v obeh poslušalcev ne velja dosti, četudi ima prav. V te vrste polemiki mi gre predvsem za to, da pokažem: nasprotnik je ali neumen ali pa žleht”.

Jasno je na prvi pogled, da tak “dvogovor” ni dialog, pa naj nasprotnik reagira na moje napade tako ali tako. Značilno je, da v zvezi s pripravami za razne volitve, posebno politične, nihče ne govori o “volilnem dialogu”. Naš jezik od nekdanj poznata “volilni boj”, angleščina “volilno kampanjo” — oboje je p o l e m i k a . Te tedne imamo dovolj priložnosti zasledovati to početje v

Združenih Državah Amerike in v Angliji. Nič kaj spodbudno ni, prepričevalno morda še manj.

Profesor L.A. ugotavlja:

“Polemika zelo redko rodi resnične uspehe. Poveča pa nerazumevanje in prepreči vsako resnično srečanje i d e j . Posebno v ozračju osebnostne polemike je pravi razgovor nemogoč. V teku časa se zgrade nepotrebne, pa skoraj neodpravljljive pregraje. Ljudi, ki znajo misliti po svoje, polemika odbija; mnoge odbije celo od tistih resničnih vrednot, ki jih skuša braniti.”

II.

Gotovo smo že opazili, da je profesor z besedo, ki smo jo tu zgoraj podčrtali, imel v mislih — d i a l o g . Res je za dialog boljša beseda v slovenčini razgovor ali pogovor, kot samo dvogovor. Kadar se dva “razgovarjata”, ne pričakujemo med njima prepira in besednega prerivanja. Bi rajši takoj rekli, da se “kregata” ali da “se dajeta”, kajne?

Da razgovor zasluži ime “dialog”, zahteva profesor L.A. zanj in za oba, ki se razgovarjata, naslednje lastnosti:

“Predvsem moram biti prepričan o iskrenosti sogovornika. Če imam njegovo stališče le za kamuflažo (prikrivanje) slabe vesti, če mislim, da ga je nekdo ‘napumpal’, sem si zaprl pot do resničnega pogovora. Pravi razgovor se bo torej dotikal problemov in idej, nikoli pa osebnosti in očitnih ali skritih nagnjenj sogovornika. — **Pripravljen moram biti, da se kaj naučim. Kajti v vseh stališčih, pa naj bodo v celoti še tako zmotna, bomo našli zrno resnice.** Četudi sem popolnoma gotov pravilnosti lastnega prepričanja, mi ga morejo skušnje in misli drugih — celo idejnih nasprotnikov — obogatiti in utrditi.”

To je torej d i a l o g — mirno, trezno in nestrastno izmenjavanje idej, misli, prepričanj.

III.

Prav v naših dneh doživlja svet sijajen primer dialoga: Vesoljni cerkveni zbor v Rimu. Iz cerkve sv. Petra takorekoč Cerkev steguje roko v svet in ponuja dialog vsem mogočim skupinam človeške družbe po vseh deželah: verskim in svetnim. Dovolj opažamo, da ne zaman. Mnogi se odzivljajo in začenjajo dialog s Cerkvijo v duhu spravljivosti in dobre volje. S tem ni rečeno, da se Cerkev že podajajo in so pripravljeni podvreči se ji. Saj dialog nima namena, da bi eden od razgovarjajočih se v vsem odnehal in se podredil drugemu. Gre za to, da se ostrine okrušijo in se najde tisto, ker je ljudem skupnega.

Toda tudi sam veseljni zbor je prav za prav velik dialog. Cerkev se namreč takorekoč pogovarja in razgovarja na njem sama s seboj. Navadili smo se že, da tudi med katoliškimi škofi in kardinali ugotovljamo razna mnenja glede marsičesa v Cerkvi. Če hočemo rabiti izraze svetovnega tiska v teh dneh, bomo rekli: med škofi se najdejo "konservativci" in "progresivci". Nekateri bi radi obdržali vse po starem, drugi si želijo v raznih cerkvenih uredbah vidnega napredka.

Da to ni nič nerodnega in da je dialog tudi med cerkvenimi očeti na mestu, nam spet lepo pove profesor L.A. Takole zaključuje svoj članek:

"Cerkev nima nikakega dvoma o resničnosti svojega nauka. Vendar stalno spodbuja teologe, da študirajo in raziskujejo resnice, ki jih Cerkev nezmotljivo uči. Ve namreč, da jim vse do sodnega dne ne bo prišla do dna. Zmeraj je pripravljena učiti se — ne le od prijateljev, ampak tudi od nasprotnikov, kajti tudi nasprotnike uporablja Bog, da pomagajo Cerkvi bolj spoznati njen lastni nauk."

IZZA CIPRESNIH VRST

I. Burnik

*Ob poslednjem slovesu
usta so mirna —
"Sanctus . . ."
in križ.*

*Temno zelene girlande
drhtavo bleščijo . . .
V odprto gomilo kapnejo
poslednje solze.*

*"Spomni se,
človek . . ."*

*Ko sveža pokrije te prst
izza cipresnih vrst,
kot vetra dih
nem in tih,
ponikneš v večnost.*

"ALI JE NEW SOUTH WALES SVOBODNA DEŽELA?"

TAKO SE SPRAŠUJE okrožnica, ki jo je razposlal "The Migrant Advisory Council of N.S.W. Liberal Party". Liberalna stranka namreč vzdržuje poseben odbor z gornjim naslovom, kjer obravnavajo vprašanja novih vseljencev in jim pomagajo, obenem pa seveda delajo propagando za svojo politično stranko. V vsebini okrožnice poročamo zaradi njene splošne zanimivosti.

Neka vseljenka iz Avstrije, ki živi v Wahroonga, sydneyskem predmestju in se ji zdaj reče Mrs. E.C. Stevens, se je na zborovanju omenjenega odbora pritožila, da v državi N.S.W. pod vlado laboristov ni prave svobode. Zahtevala je, da "se državljanom N.S.W. čimprej vrnejo državljanske svoboščine, ki jim jih je odvzela vlada v zadnjih 23 letih." V nadaljnjih izvajanjih je zatrdila, da je že kar smešno govoriti o tako imenovani svobodni Avstraliji.

Zenska je naštevala primere ki naj dokažejo, kako malo svobode je v državi N.S.W.

"Bojiš se kupiti košček zemlje, ker nikoli ne veš, kdaj jo bo vlada zasegla za svoje namene. Noben vladni oddelek ti ne ve povedati, kako dolgo bo vlada držala svoje roke proč, še manj pa,

kdaj dobiš odškodnino, če ti bo zemlja odvzeta."

"Silno zmešana mreža omejitev stopi predte, če hočeš postaviti nov dom ali starega prezidati. Preden se prerineš skozi to mrežo, imaš stroškov nič koliko".

"Malim trgovcem visijo nad glavo nesmiselni predpisi vseh vrst in razni inšpektorji so jim prestando za petami".

"Kam bo šel otrok v šolo, ne morejo odločiti starši, odločuje 'Education Department'. Dostikrat dva dečka iz iste družine ne smeta obiskovati iste šole."

Zenska je zaključila: "To je le nekaj zgledov, kako vlada omejuje državljanske svoboščine po edinih državljanov."

Eden navzočih predstavnikov liberalne stranke je žensko in ostale zborovalce potolažil, češ da ima liberalna stranka v svojem programu načrt, da se okrnjene državljanske svoboščine ljudem čimprej vrnejo. Zborovalci so sklenili poslati načelniku vladne opozicije, Mr. Askinu, poziv, naj pred bodočimi državnimi volitvami da izrecno izjavo, da bo kot vladni predsednik (če bo izvoljen) okrnjene državljanske svoboščine ljudem vrnil.

IZ POPOTNE TORBE

Dr. S. Mikula

V TORBI SE JE NAKOPIČILA pisana množica zanimivih novic z daljnega zahoda in bližnjega vzhoda, ki sta značilna tudi v tem, da v Sydneyu sonce dve uri prej vzhaja in v Perthu dve uri kasneje zahaja. Pa ni narobe svet, le okrogel je in proti soncu se suče.

PERTH. "Ljudsko gibanje" je sedaj zelo živahno. Med novopriseljenci so družina Udovič iz Reke-Ilirske Bistrice, družina Pungerčar iz Kanade, družina Plej iz Venezuele, družina Plesničar iz Argentine. Iz Northama so se nastanili v Midlandu starši Bezgovšek, ker jim je delo na farmi postalo pretežko; sedaj je njihov vrt paradizno lep in v prijazni hišni kapelici pred oltarjem, ki ga je umetniško sestavil oče Jože, se zbirajo sosede k večerni molitvi rožnega venca.

Novoporočencev in mladih družin je čedalje več. Maks Kočar in Anica roj. Čadež imata sinčka Andrejčka. Stane Pallace in Evica roj. Čadež negujeta sinčka Jeoffrya, ki je dobil kot najtežji dojenček prvo nagrado. Rado in Ciljka Leben sta za svojo Renato dobila sestrico Tanjo. Inženir Božidar Hladin in Nataša Grašo sta svojemu petletnemu Jonnyju pridružila sestrico Eriko Mary, v veliko veselje stare mame Ide, da se bo v zameno za restavracijo mogla pobrigati za mladi zarod. V družini Josipa in Anice Furlan se sedaj igrajo trije otročki. Ivan Zadnik in Dorothy roj. Corlett imata v novem domu sedaj sinčka Pavla in Marka.

V St. Marys, Leederville, smo krstili Viljema Martina, za Vinkom in Frankom tretjega sina Vinka in Ivanke roj. Šoln. Botrovala sta zopet Martin in Tončka Tomazin.

Ob vsej družinski sreči pa se utrinjajo tudi **bridke žalosti**. Gospa Ida Zorič je pospremila na mirovdor v Karrakatto svojo ljubljeno mater Marijo Hladin. Gospa Ivanka Tomazin je iz domovine prejela žalostno vest o smrti svojega dragega očeta Janeza Šoln. Gospa Anica Tomšič žaluje za bratom Tonijem in Mahaelom, ki sta se oba smrtno ponesrečila, eden v domovini, drugi v Kanadi. Vsem prizadetim naše prisrčno sožalje; vsem blagopokojnim daj Bog večni mir!

Na obisk svojih dragih v Kamniku se je začetkom septembra odpeljal Maks Kočar; kot deček

je bil od Nemcev iztiran iz domovine, kamor se vrača po četrstoletju. Še pred božičem se namerava vrniti k svoji družinici v prijaznem novem domu na Mt. Hawthornu. — Dve mladi družini sta se preselili iz Perthu: Družina Bateman-Vuga v Goulburne, N.S.W. in družnica Milana Sfiligoja v Melbourne, Vic.

Srečen povratek z daljšega prelepega dopusta v domovini so obhajale v krogu svojih družin in prijateljev gospe Milka Vuga, Milka Racman in Olga Sfiligoj. Zlasti gospa Olga se ni zadovoljila z obiskom Slovenskega Primorja; prepotovala je Jugoslavijo, Italijo, Francijo; poromala je v slavni Lurd, odkoder nas je vse osrečila s svetimi spominki. Tudi g. Trohar se je vrnil z obiska Evrope in Gospe Svete na Koroškem. Družina Korsini se je srečno vrnila na svojo obširno ovčjo in pšenično farmo. Sedaj pričakuje družina Sokličeva srečnega povratka očeta Franca, ki se je mudil na gospodarskem obisku v Nemčiji in si vtrjeval zdravje v avstrijskih kopališčih in koroških planinah.

Ponovno smo se zbirali okoli milostne podobice naše Marije Pomagaj k božji službi ob obilni udeležbi. Družbeno prireditev in zabavo pa smo to pot združili z **ženitnino Palmire Racmanove in Lenarta Viskoviča**. Dne 5. sept. je bila slovesna poroka z mašo in obhajilom novoporočencev, njihovih staršev in bližnjih sorodnikov v cerkvi St. Marys, Leederville. Skoro 300 svatov se je zbralo v cerkvi, prekrasno ozaljšani z nageljki. Vsi svatje, pretežno Slovenci in Hrvati, so bili gostje nevestin in ženinovih staršev v novi dvorani na Mt. Hawthornu, okrašeni s cvetjem, ki so ga nevesti poslali sorodniki iz Bazovice, Lokev in Trsta.

Svojevrstni otoki. Vsa zapadna Avstralija je velik otok med indijskim oceanom in ogromno centralno pustnjo avstralskega kontinenta. V W.A. je še drug otok: Goldfields z mesti Kalgoorlie, Boulder, in Coolgardie; ta otok je še bolj svojevrsten, ker je vsenaokoli od pustinje obdana oaza. Dobrih petsto km daleč se iz Perthu pretaka tja voda v ogromnih ceveh, najdaljšem "zaprtim potoku" sveta; vzporedno z "potokovodom" drvita tja cesta in železnica. "Zračna cesta" je bolj svobodna, vezana le na aviatske predpise. Ta svojevrstna oaza spravlja na svetlo in v svet, kar potem

ostane skrito v kletih in tresorjih državnih in zasebnih bank, daje merilo in vrednost blagu in denarju, osrečuje in vznemirja skoro vse ljudi ter daje veljavo in ugled lastnikom: **ZLATO!** V tej ogromni zlatokopni industriji so zaposleni mnogi naši rojaki.

"Ljudsko gibanje" na Goldfields. Našim že vdomačenim družinam se je nedavno pridružilo dosti novonaseljencev, tako družine Dodič in Princ v Kalgoorlie, Vačnjal v Lakewood-Boulderju, Perhavec v Boulderju-Coolgardie, kjer je g. Darko postajenačelnik. Tudi g. Angel Parma se je iz Melbourn preselil k svoji sestri gospej Marinovič.

Družini Pana Gozđlika in Ivanke roj. Pregelj se je k štirim ličnim dekletcem pridružil bratec, ki bo tudi kdaj postaven poljsko-slovenski fant.

V prelepi cerkvi St. Marys smo 4. sept. 64 imeli **krst dvojčkov:** Ingrid in Frank Vadnjal. Starši Stanislav Vadnjal in Angela roj. Kapelj. Tudi David in Andreana sta ponosna na bratca in sestrico. Botrovali so Dodičevi, očka Ivan, mama Marija in hčerka Silva; Dodičevi so v svoji hiši priredili krsitje.

Kolesarjenje na "pushbayku" in prevoz z avtom Rudija Zorzuta mi je pripomogel do obiska večine naših rojakov. Večerna božja služba ter sv. maša prvega petka je bila dobro obiskana. Prikazovanje barvnih slik nas je iz oaze povedlo preko Azije, Amerike in Evrope v slovensko domovino

in tudi zopet nazaj na avstralska tla, da se sleherni počuti doma, kjerkoli ga ima!

Najbolj je pač vdomačena **naša mladina.** Precej je mladih, ki jim je lastna pridnost in požrtvovalnost staršev omogočila napredek. Tako sta Manja Kocetova in Anica Jazbarjeva že profesorici v Tuart Hillu, oziroma Northamu; Jerica Jazbarjeva in Hilda Žverkova sta diplomirani bolničarki; Maks Žverk je bančki uradnik v Perthu. Še več prijetnih presenečenj v nadebudnih mladinskih vrstah nam prinese bližnja bodočnost.

O polnoči smo se dvigali v ogromni sedemurni lok iz Perthu v Sydney. Moje slovo je bilo blagoslov in molitev za vse v v zlati W.A. in za vse v živahnem Sydneyu, kamor dospemo v pičlem dopoldanu, če Bog da! Proti severu sem usmerjal pogled, na Woomero, Andamooko sredi južnoavstralske puščave, na Adelaide, Mt. Gambier. Nad njimi je že bledele v jutranji zori Južni križ . . .

Rojakom v Queenslandu

Po nedeljski božji službi 11. okt. bom sledeč nasvetu izvedenih rojakov in pristojnih škofijskih uradov obiskoval slovenske rojake okoli središč Rockhampton, Townsville, Cairns. Posluževati se bom moral različnih transportnih sredstev. Ker si bom prvič utiral pot skozi deželo, prosim rojake za neklonjene nasvete in gostoljuben prevoz. Na svidenje po domovih in cerkvah. Vnaprej zahvalen Bog povrni!

DVAKRAT TAKO HITRO KOT ZVOK

Zračna potovalna linija Qantas napoveduje, da nas bo po letu 1970 ali celo kaj poprej potegnila iz Sydneya v San Francisco v dobrih sedmih urah. Danes vzame ta pot še 13 ur, do Londona pa celo 26.

Nove zračne ladje, med njimi francoska z imenom CONCORDE, bodo potovale po 1,500 do 2,000

Misli, October, 1964

milj na uro. To je dvakrat in več tako hitro, kot "potuje" zvok skozi zrak. Qantas je naročila štiri Concorde, ki bodo v nekaj letih tu, za reden prevoz čez morje pa ne bodo prišle v poštev dosti pred 1970. Poleg teh je naročenih še šest ameriških podobnih letal, ki bodo Concorde še posekala. Naložila bodo po 125 do 160 potnikov in z njimi smuknila čez morje. Nabavna cena za 4 Concorde bo okoli 35 milijonov funtov. Ladje bodo imele nekako tako obliko kot jo kaže pričujoča slika. Koliko bo stala vožnja, bomo že tudi pravočasno zvedeli.

Tako torej bo čez nekaj kratkih let. Bomo lahko po dobrem sydneyanskem zajtrku odleteli na kosilo v San Francisco, večerja, čeprav nekoliko pozna, bo pa lahko spet "doma".

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

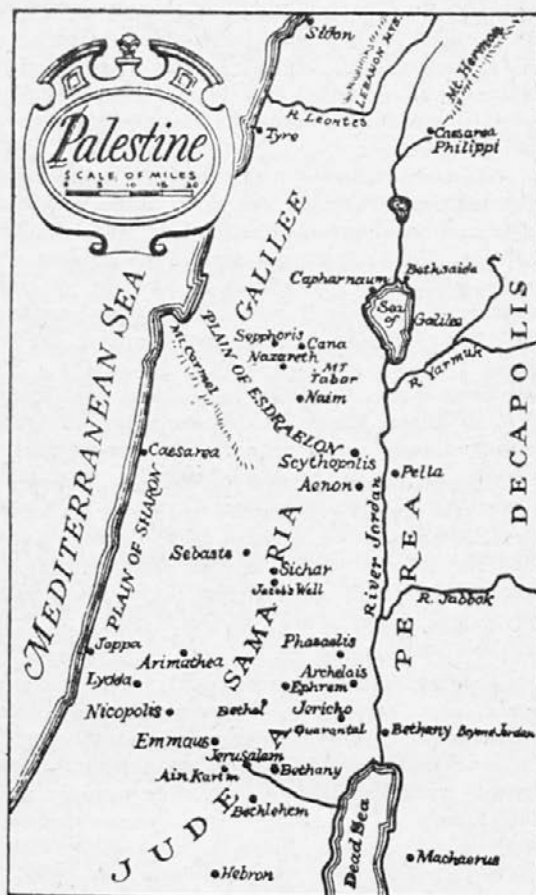
Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

JEZUSOVO SPRENJENJE NA GORI

Šest dni nato je vzel Jezus Petra, Jakoba in Janeza, jih peljal posebej na visoko goro in šel molit. In ko je molil, se je podoba njegovega obličja spremenila in njegovo oblačilo je postalo belo kakor sneg; tako ne zna beliti noben belivec na zemlji. In prikazala sta se jim Elija in Mojzes in sta govorila z Jezusom. Prikazala sta se v veličastvu in govorila o njegovi smrti, ki ga je čakala v Jeruzalemu. Petra in njegova tovariša pa je premagal spanec; ko so se predramili, so videli njegovo veličastvo in ona dva moža, ki sta stala pri njem.

Ko sta pa odhajala od njega, je rekel Peter Jezusu: Učenik, dobro je, da smo tukaj, naredimo tri šotore: enega tebi, enega Mojzesu in enega Eliju. — Ni namreč vedel, kaj bi rekel, ker so se zelo prestrašili. In naredil se je oblak, ki jih je obsenčil, in prišel je glas iz oblaka: "Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte!" Ko so učenci to slišali, so padli na obraz in se silno bali. Jezus pa je pristopil, se jih dotaknil in rekel: "Vstanite in ne bojte se!" Ko so pa oči

GORA JE BILA TABOR ALI PA HERMON

Katera gora je bila, evangeliji ne povedo. Razlagalci ugibajo. Pa to ni zelo važno. Tudi ne povedo ure, kdaj se je Jezus spremenil. Toda vse okoliščine kažejo, da ponoči. Tudi tisto noč je Jezus premolil, trije apostoli niso zdržali, zaspali so. Prebudilo jih ni jutranje sonce — iz spanja jih je dvignila prečudna svetloba spremenjenega Jezusa. Pokazal jim je, kako prav so imeli pred tednom dni, ko je Peter v njihovem imenu izjavil: Ti si Kristus, Sin božji! Petru posebej je pa bilo treba več in več razumevanja o Jezusovi napovedi: Trpel bom in umrl. Zato se je vpričo apostolov Jezus pogovarjal z Mojzesom in Elijom o svojem trpljenju. Oba sta ga napovedovala že v svetih knjigah, pa ga niti taki možje, kot so bili apostoli, niso vzeli čisto zares.

Kljub vsemu je Peter še vedno skušal Jezusu "rešiti". Skriti šotori na samotni gori bi ga skrili pred vsemi sovražniki. Zdaj se je oglasil še sam Oče iz nebes in zaukazal, naj poslušajo Jezusa in

pozvignili, niso videli nikogar razen Jezusa samega.

ELIJA JE ŽE PRIŠEL

Ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal, naj nikomur ne pravijo, kar so videli, dokler Sin človekov od mrtvih ne vstane. In to naročilo so zase ohranili ter so se spraševali med seboj, kaj bi to bilo: od mrtvih vstati.

In vprašali so ga: Zakaj pravijo farizeji in pismouki, da mora poprej priti Elija. Odgovoril jim je: "Elija bo poprej prišel, da bo vse obnovil; in kako je pisano o Sinu človekovem, da bo veliko trpel in bo zaničevan? Pa vam povem, da je Elija že prišel in so mu storili, kar so hoteli, kakor je pisano o njem. Tako bo trpel od njih tudi Sin človekov. Tedaj so učenci razumeli, da jim je govoril o Janezu Krstniku.

JEZUS OZDRAVI NEMEGA OBSEDENEGA DEČKA

Naslednji dan, ko so prišli z gore in je prihajal k učencem, mu je prišla naproti velika množica. Pismouki so se z njimi prepirali. In vsa množica je ostrmela, ko ga je zagledala; tekli so mu naproti in ga pozdravljali. Vprašal jih je: "Kaj se pripravate z njimi?" Odgovoril mu je nekdo iz množice: Učenik, pripeljal sem k tebi svojega sina, ki ima nemega duha. Moj edinec je. Glej, neki duh ga napada, da nenadoma zakriči, in ga meče in trga, tako da se peni in, z zobmi škriplje in odreveni. Prosil sem tvoje učence, da bi ga izgnali, pa ga niso mogli.

Jezus je pa odgovoril: "O, neverni in popačeni rod! Doklej bom pri vas in vas prenašal? Privedi svojega sina semkaj!" In ko je (deček) prihajal, ga je hudi duh vrgel in stresel; in padel je na tla in se valjal in se penil. In Jezus je vprašal njegovega očeta: "Koliko časa je, odkar se mu to dogaja?"

Ta je rekel: Od otroških let; večkrat ga je vrgel tudi v ogenj in v vodo, da bi ga končal. Toda če kaj moreš, se nas usmili in nam pomagaj. Jezus je rekel: "Če moreš? Tistemu, ki veruje, je vse mogoče". — Takoj je dečkov oče v solzah vzkliknil: Verujem, pomagaj moji neveri!

Ko je Jezus videl, da množica raste, je zagrozil nečistemu duhu in mu rekel: "Nemi in gluhi duh, jaz ti velim, pojdi iz njega in ne vračaj se več vanj!" In zakričal je, ga silno stresel in odšel. In bil je kakor mrtev, da so mnogi rekli: Umrli je! Jezus ga je pa prijel za roko in vzdignil — in vstal je. Od tiste ure je bil zdrav. Jezus ga je izročil očetu.

Vsi pa so strmeli nad veličastvom božjim.

mu vse verjemajo. Trije učenci so bili isti, kot pozneje v vrtu Getzemani, kjer je Jezus prelival krvavi pot. Bili so priče prvič Jezusovemu trenutnemu poveličanju, drugič njegovemu globokemu ponižanju — dejali bi: skoraj uničenju. Čutili so tesno zvezo med obojnimi dogodkom — kljub vsemu je le počasi prodiralo v njihovo dušo — spoznanje . . .

ELIJA JE BIL — JANEZ KRSTNIK

Prerok Malahija je napovedal, da pride pred Mesijo ponovno na svet prerok Elija: pripravljat Mesiju pot. Ko je angel napovedal Zahariju rojstvo Janeza Krstnika, je rekel, da bo Janez nastopil "z Elijevim duhom in njegovo močjo". To je bilo torej mišljeno v Malahijeve napovedi. Seveda farizeji in pismouki niso še poznali dogodka v templju ko se je angel prikazal Zahariju, in njegovih besed. Držali so se napovedi Malahijeve in jo jemali dobesedno. Tako tudi Jezusovi učenci do tega dne. Zdaj jim Jezus pojasni, da je treba Malahijo razumeti v alegoričnem smislu: Janez Krstnik ni bil zares Elija, bil pa je "kakor Elija" in v resnici še več.

PO VRNITVI Z GORE

Med tem, ko je bival Jezus s tremi apostoli na gori, se je ostalih devet — ali vsaj nekaj od njih — mudilo v bližini gore, kjer so čakali na Jezusov povratek z gore. Zbirale so se tudi množice. Ker pa ni bilo Jezusa, so se ljudje toliko bolj obračali na njegove učence. Med ljudmi so bili tudi pismouki in so si apostole v odsotnosti Jezusa po mili volji "privoščili". Apostoli niso molčali in tako so besede letele sem in tja.

Poseben povod za to je dal oni oče, ki je pripeljal bolnega sina s prošnjo za ozdravljenje. Apostoli so se zavedali, da imajo oblast — Jezus jim jo je bil dal — izganjati tudi hude duhove. Kar prav jim je prišlo, da se je pričlo prepira s pismouki oče bolnega sina obrnil nanje, ko Jezusa ni našel. Bodo kar sami ozdravili bolnika in tako nagajivim pismoukom najkrepkeje zamašili usta.

Pa ni šlo tako gladko. Hudobec ni ubogal, upiral se je. Pismouki so usta še bolj na široko odpirali, apostoli so bili že v hudi zadregi. Kaj je vendar to? Ali oblast, ki jo imajo od Jezusa, ne velja več? Začutili so ponižanje pred ljudmi, besede v odgovor pismoukom so jim pohajale — prav zadnji čas je bil, da se je prikazal Jezus.

Jezusov vzklik: "O neverni in popačeni rod . . ." je učencem nakazal, kakaj se jim je vse tisto pripetilo. Hudobnega duha so hoteli izgnati bolj za lasten prestiž kot v božjo čast. Šlo jim je preveč za to, da se postavijo in izkažejo pred sovražnimi pismouki. Premalo so v svojih mislih upoštevali potrebo vere v Jezusa — brez iskanja osebnega priznanja.

ZAHVALA

Chandernagore, India, 2. sept. 1964

BOG POVRNI TISOČKRAT za ravnokar prejeto vsoto 50 funtov — misijonski dar mojih avstralskih prijateljev. Zopet ste se me spomnili. Ni mam s čim povrniti, razen da se vseh spominjam v molitvi in posebno pri sveti maši. Iz srca sem hvaležen vsem, ki ste darovali. Kaj posebno novega iz misijonskega dela nimam povedati. Mi tu samo zastavljamo količke, na katerih bo nekoč vstala stavba krščanstva v Indiji. Vstala bo, o tem ne more biti dvoma. Kdaj, to je drugo vprašanje. Mi ne smemo spati in počivati. Apostoli so šli najprej v smrt, potem se je seme krščanstva šele prijemale in Cerkev je vstala. Pa so vendar še umirali kristjani mučeniške smrti in Cerkev je ostala v katakombah še skoraj 300 let. Pa ni obupavala, zakaj bi mi?

Najnavadnejši izgovor za te ljudi, da le počasi sprejemajo krščanstvo, je ta, ki smo ga te dni slišali spet iz ust novega predsednika Shastra: Bog je neizmeren in ga nobena vera ne more vsega obseči, zato vsako verstvo le deloma in nezadostno izrazi le eno stran te božje neizmernosti . . . Podobno je imel navado govoriti prejšnji predsednik Nehru. Ti možakarji kar preradi igrajo vlogo "velikih duhovnikov". Toda naj rajši povem, kako se Indija pripravlja na svetovni evharistični kongres v Bombayu.

KALKUTSKI DVEVNİK 'THE STATESMAN' najuglednejši angleško pisani časopis v Indiji, je zapisal: India, holding high her banner of secularism, is the first non-Christian country to act as host to the international Eucharistic Congress since its inception over 80 years ago. V teh besedah je izražen nekak ponos nad tem dogodkom. Zdi se, da pisanje ni pretiravano, zakaj brez sodelovanja zvezne vlade v Delhiju in pokrajinske

POROČA MISIJONAR

P. Stanko Poderžaj S.J.

v Bombayu bi bil kongres nemogoč. Isti časopis podčrtava, da zvezni minister za turizem in bombayski za turizem, prehrano in nastanitev delata priprave, kot da bi jima bil uspeh kongresa prav osebna odgovornost. Da katoličani velikodušno sodelujejo, ni treba posebej praviti. Toda tudi nekristjani ne zaostajajo. Ustanovili so odbor gostiteljev (Committee of Hosts) ali sponzorjev, ki mu načeluje odličen musliman.

NASTANITEV GOSTOV je zamišljena tako:

1. Hoteli bodo mogli sprejeti le kakih 3000 udeležencev, zakaj vsi hoteli so že itak mesece in mesece naprej rezervirani za običajne vsakoletne goste, največ domačine. November je pač "zimski" mesec in prav tako december: čeravno naša zima menda ni dosti drugačna od avstralske, je vendar navada, da ljudje z dežele v tem času prihajajo v mesta, seveda taki, ki imajo kaj pod palcem. Dovolj jih je, da v vseh velikih mestih zasedejo skoraj vse hotele. Tudi v Calcutti.

2. Privatne hiše katoličanov bodo sprejele kolikor mogoče veliko gostov, vendar je teh v primeri s celoto malo.

3. V privatnih hišah nekatoličanov so doslej nabrali nekako 5.000 prenočišč. Verjetno jih bodo še več.

4. V pristanišču mesta Bombay bodo številne ladje nadomestovale hotele. Tri velike je dala na razpolago neka trgovska agencija. Šest luksuznih bosta dali Amerika in Evropa — med njimi bo "milionarska" — Achille-us. Po eno dodatno bosta dala Ceylon in indijska država Kerala.

5. Poslopja katoliških (in celo nekaj nekatoških) šol in kolegijev v mestu bodo spremenjena v prenočišča. Zvezna vlada je namreč s pristankom bombayske univerze dala dovoljenje, da se šolskih termin po potrebi skrajša in šolska poslopja za čas kongresa preuredijo za prenočišča.

6. Zvezna vlada je dala na razpolago 6000 ton cementa, da bo stanovanjski odbor lahko dozidal stanovanja za 4.000 gostov. Lokalna vlada je pa odkazala zemljišča, kjer se lahko postavijo prefabricirane hiše in šotori, ki je tudi sama z njimi postregla.

OD DRUGIH PRIPRAV NAJ OMENIM le nekaj. Tolmači, po številu 700, se vadijo že dolge mesece, da bodo uradno služili kongresu. Na ponudbo bodo kajpada tudi privatni. — Nekaj posebnega bo na kongresu indijski balet. Sedem sto skrbno izvežbanih mladih ljudi ob spremljevanju 1000 muzikantov bo s plesnimi točkami tolmačilo kongresno geslo: **EVHARISTIJA IN NOVI ČLOVEK** (The Eucharist and the New Man). To je pristna indijska posebnost. Nastopili bodo na velikem Brabourne stadiju in računajo na 50.000 gledalcev.

Za prevoz po mestu je odločenih 400 taksijev in 100 avtobusov.

Tudi za filmanje kongresa je preskrbljeno. Največ tega bo napravila neka italijanska firma. Domači "All India Radio" bo pa vključeval potek kongresa v svoja redna dnevna poročila.

RES ZASLUŽI INDIJA — ena najmanj kataloških dežel — odkrito priznanje za veliko naklonjenost kongresu. Sicer je tudi res, da je vrhovno vodstvo budistov poslalo zvezni vladi protest in se uprlo tako očitni podpori v prid katoliški manifestaciji. Protest pa bo ostal strel v prazno. Kongres je za Indijo velik dogodek, to na splošno vsakdo rad prizna. Posebno še, če nas bo res obiskal sam sv. Oče — o tem pa samo še ugibamo.

DAROVALI ZA P. PODERŽAJA: Romanje v Peshurst £ 8-15-3; po £ 2-0-0: Franc Vrabec, Mary Stušek, Br. Cvetkovič; po £ 1-0-0: Rih. Bogatec, Ivan Mlakar, Janez Krušec, A. Premrl, R. Trinco, Fr. Danev. Vsi ostali želijo ostati neimeno-
novani, Bog plačaj vsem!

SLOMŠKU, BARAGU NA OLTAR — KRAJŠA POT?

P. Bernard

ČE BO TO SPREJETO, kar je predlagal na vesoljnem zboru v Rimu belgijski kardinal Suenens, bo pa kar imenitno. Potem se bo zelo skrajšala pot na oltar Slomšku in Baragu — pa še komu, ki je to zaslužil. Kardinalova misel je izvrstna in vredna vse podpore.

Najprej je potožil, da proces za beatifikacijo in kanonizacijo oltarnih kandidatov predolgo traja in preveč stane. Tisto tako temeljito preiskovanje v Rimu se vleče in vleče, seveda mora biti plačano. Toda ali je treba, da strogi predpisi še nadalje veljajo? Kardinal misli, da to ni potrebno in njegov predlog je tak:

Vemo, da je v dviganju na oltar svetniško živčih in umrlih vernikov dvojna stopnja. Prva stopnja je takozvana "beatifikacija", ki svetniškega kandidata proglasi za "blaženega". Z latinsko besedo se tak imenuje "beatus". Sme se častiti v cerkvi in sme se mu postaviti oltar, celo sama cerkev. Vendar le v poedinih škofijah ali redovnih družbah, ne pa v vesoljni Cerkvi.

Tako imajo Hrvatje svojega blaženega, Nikolo Taveliča, in v Melbournu mu je harvatska cerkev posvečena.

Druga stopnja je "kanonizacija", ki pride pozneje in proglasi kandidata za "svetnika", po latinsko je tak "sanctus". Njegovo češčenje se raztegne na vso Cerkev.

Kardinal Suenens predlaga, da bi papež **pre-pustil "beatifikacijo" škofom v dotični pokrajini,**

Misli, October, 1964

kjer je oltarni kandidat živel in umrl, tam bi ga potem tudi častili kot "blaženega." Saj ima vsak oltarni kandidat v prvi vrsti pomen **za svoj kraj in za svoj narod.** Šele če bi se izkazalo v teku časa, da bi krajevni "blaženi" lahko imel velik pomen za vesoljno Cerkev, naj bi sledila "kanonizacija", ki bi jo po skrbni preiskavi opravil sam papež.

Nobenega dvoma ni, da bi Cerkev tak predlog lahko sprejela, ker je vsa zakonodajna glede tega itak njena zadeva. Kristus ni v tem pogledu ničesar predpisal, apostoli tudi ne. Gre le za to, da vrhovna cerkvena oblast tak predlog spozna za dober in ga sprejme. Ne vemo, koliko podpore je predlog dobil na vesoljnem zboru. Kaj misli o njem papež, je še neznano. Upajmo, da ne bo ostalo zgolj pri predlogu, prej ali slej bo verjetno prodril.

Če bo prodril, bo postala Slomškova beatifikacija zadeva škofov Jugoslavije, **morda celo samo Slovenije.** Škofijski proces je itak že zaključen in ni škofo v Jugoslaviji, ki bi ne bil vnet za to zadevo. Glede Baraga bi verjetno imeli besedo škofje v Ameriki, ki ga vsaj po večini tudi dobro poznajo in se zavedajo, da ni treba dvomiti o njegovem svetništvu.

Molimo, da bi predlog kardinala Suenensa ne ostal glas vpijočega v puščavi!

P. Odilo je prejel za Slomškovo zadevo dva nadaljnja darova: Neimenovana, Adelaide £ 5-0-0, Marta Jakša, Adelaide £ 1-0-0. Lep: Bog povrni!

HUDOURNIKOV LSKO

Fr. Sal. Finžgar

(Nadaljevanje)

Lisko v šoli

ODKAR SE NI PRIHAJAL NA SKALO GRET martinček, ki ga je Lisko iz grde zavisti kruto pokončal, se je Hudournik zopet zelo ukvarjal s psičkom. Dan na dan sta imela šolo.

Naprej ga je naučil, da je razumel, kaj se pravi "zadaj", kaj "naprej". Kadar mu je velel: zadaj! je Lisko zvesto capljajal za njim tik za petami. Če mu je ukazal: naprej! je kužek skočil predenj in jo drobil deset, dvajset korakov pred njim in niti ganil se ni na levo ne da desno s pota. Ta šola ni bila težka in Lisko jo je dovršil brez cvekov in šibe.

Skok čez palico pa je bila težja telovadba. Namesto da bi bil čezno skočil, je Lisko palico zgrabil, jo držal v zobeh kakor s kleščami, grčal in jo hotel na vsak način gospodarju izvrati iz roke. Toda šola je šola. Vsaka je sitna in trda. Hudournik ni odnehal. Šiba in klobasa — oboje je moralo priti na pomoč. A Lisko je tudi to dovršil, da si ne z odliko, pa vsaj s popravnim izpitom, zdelal je pa vendarle.

Hudournik je hotel kužku še posebej izostriti sluh. Zato ga je ob vsakem tujem koraku, ki se je bližal Murki, ščuval: ks, kss, kss! Lisko je takoj zalajal in planil iz bajte. Uspeh tega pouka je bil velik, kar prevelik. Če je opolnoči kdo drpalil na planino še sto korakov daleč, ga je Lisko začutil in neusmiljeno rjul. Gospodarja je predramil, da je večkrat vstal in šel gledat pred bajto, kaj bi bilo. Seveda nič. Planinec je šel čisto po drugi poti in ne mimo Murke. Toda gospodar zvestega čuvaja zaradi tega ni ošteval. "Pred tatovi spim brez skrbi ko dete v plenica", je bil Hudournik vesel in Lis-ka pohvalno tapljajal po bistri glavi.

Časi pa sta se z Liskom tudi igrala tako, da sta se lovila. Hudournik je stekel, Lisko za njim. Ko ga je Lisko dotekel, se je vzpel nanj in ga grabil za rokav. Nekajkrat tako trdo, da ga je natrgal. Ta igra ni bila šola, zato bolj škodljiva kot koristna. Kogarkoli je videl Lisko teči, jo je udril za njim, naj je bila krava, konj, deček ali kdor si bodi. Zato je moral Hudournik dvakrat plačati odškodnino za raztrgane hlače in je nazadnje morala zapeti šiba, preden ga je ukrotil.

Še to si je izmislil Hudournik. Slišal je od prijatelja, da njegov pes zgrabi vsakogar, kdor bi si upal gospodarja zagrabit.

Začela sta s šolo. Ker ni imel Hudournik člo-

veyka, ki bi mu bil na voljo za to šolo, si je izbral star štor. Prav tak je bil kakor prihuljen možak. Hudournik je šel proti štoru, ščuval Liska: kss, kss in prijel za štor. Lisko se je vzpel na čudno prikazen in ji lajaje kazal zobe.

"Kar dobro bo", je bil Hudournik zadovoljen.

Prva živa preskušnja se je obnesla — to pa je že bila nekakšna velika matura.

Dan po končani šoli pride mimo Murke tesar Čehelj.

"No, ali bomo kaj tesali in popravljali?" Čehlju se je ljubilo slivovke in klobas, ki jih je tako imenitno tesal tedaj, ko sta s Hudournikom stavila bajto. Hudournik je stopil do njega in mu segel v roko.

"Vse v redu, ne bo nič zaslužka. Na obed te vabim. Izvrstno gobovo juho s krompirjem sem pripravil."

"Prav lepo boglonaj! Krompirja imam dovolj en klobuk vse leto, gobe so pa še kravam škodljive".

Hudournik ga je veselo potrapljajal po rami, češ ti si pa res pravi tesar-klobasar. Ko je Lisko videl, da je Hudournik segel po tesarju, se je zaletel vanj še on in mu odtrgal žep pri suknjiču.

"Pusti!" ga je zavrnil Hudournik.

"Viš ga frkolina", je tesar brcnil proti psu in tipal odtrgani žep. "Slišite, gospod Hudournik, kakor je moj suknjič že za cigane kar dober, je pa ta žep vreden požirek slivovke, mar ne? Že zato, ker me bo žena oštevala, ko bo morala spet zavleči to rano na suknjiču."

"Seveda, seveda" je bil takoj voljan Hudournik in je odvedel Čehlja v bajto.

"Kar zavidem vas, tako se vam godi" je Čehelj poveznil svoj na vse vetrove zverženi klobuk na tvalo in sedel na klop.

"Zakaj se mi godi?"

"Zato, ker ste sami gospodar in gospodinja."

"Tebi se bolje, ko imaš pridno ženo."

"Saj ne veste, kaj je žena. Moja vsako noč samo to premišljuje, kaj bi jo drugi dan bolelo, da bi se mi bolj smilila. Potem ji moram na vso moč pridno streči, ljudje pa pravijo, da je ona pridna in ne jaz."

"Čehelj, ti jih vedno klatiš. Poznam dobro tvojo skrbno ženo in pridno hčerko. Žal, da imaš samo eno."

"Bog je dober in pravičen, saj veste, da se kmetu vsa hiša strese, ko se rodi deklica. Meni se je skoraj podrla, tako je bilo. In če bi me Bog znova pahnil v tolike zadrege in stroške, pokrijem ta strgani klobuk in uidem čez Stol na Koroško in še dalje."

Hudournik se mu je smejal, nalil slivovke, da sta trčila na dobro zdravje in moževala še in še.

(Dalje.)

MELBOURNE!
SYDNEYČANI GOSTUJEJO!

Vabilo na

KONCERT SLOVENSКИH PESMI.

ki ga prirede pevci iz Sydneya. Slovenske umetne ter narodne pesmi poje moški zbor "Škrjanček", ženski duo ter mešan kvartet pod vodstvom g. Ludvika Klakočerja. Sydneyška igralska družina nam bo po koncertu zaigrala kratko enodejanko v režiji g. Ivana Koželja, nato pa bomo razmaknili stole ter se celo po domače zavrteli ob melodijah sydneyških harmonikašev.

KONCERT bo v soboto dne 28. n o - v e m b r a 1964 ob osmih zvečer v St. Bridgid's Hall (poleg cerkve sv. Brigite), Nicholson Street, North Fitzroy.

Čisti dobiček kulturnega večera so sydneyški gostje namenili za **gradnjo slovenske cerkve v Melbourne**. Vstopninski dar je £1-0-0, 16 šil. in 10 šil. (zadnji sedeži in stojišča), otroci so vstopnine prosti. Tiskani sporedi, ki bodo veljali za vstopnico, bodo v predprodaji pri slovenski maši, v Baragovem domu, v Slovenskem domu ter pri uredništvu "Vestnika".

Melbournski Slovenci, ne zamudite prilike prijetnega večera slovenske pesmi! Pre-skrbite si pravočasno vstopnice!

Skupina otrok na Očetovskem dnevu v Sydneyu
Misli, October, 1964

ŠIBA ŠE NI OB VSO VELJAVO

ŠIBA IN PALICA imata kot vzgojno sredstvo za seboj kaj častljivo zgodovino. Tudi sveto pismo pozna to sredstvo in ga priporoča. Seveda je pa vsako dobro sredstvo uporabno in koristno le tedaj, če se uporablja po pameti in brez strastnosti. V novejših časih so začeli na "šibo in palico" gledati kot na nekaj zastarelega, barbarskega. Moderna vzgoja teh sredstev ne sme rabiti, pravijo in pišejo. Baje v Avstraliji otroci hodijo starše naznanjat policiji, če so jih s šibo našeškali . . .

Oni dan se je zgodilo, da so šolarji v kraju Bega, NSW., v svoji nepremišljeni porednosti nagnali lastne učitelje pod vodne curke. Deloma so jim razcefrali obleko. Za kazen je dal šolski vodja 23 najhujših razgrajčev pred vso šolo pošteno pretepsti.

Nastalo je hudo razburjenje. Skoraj odrasle fante so topli s palicami pred tolikimi očmi! Če to ni javen škandal za 20. stoletje, kaj naj bo! Sam minister za uk in vzgojo je moral napraviti preiskavo: Mr. Wetherell. Ko je pa preiskavo zaključil, je gladko izjavil, da je bila palica za tako razposajenost kar na mestu. Fantje so pa tudi priznali, da jim šolsko vodstvo ni napravilo krivice. — šiba in palica torej le še nista ob vso veljavo.

Z Vseh Vetrov

NA LUNI ni nič vetrov, ker ni nič zraka. Zato poročila o luni prav za prav ne spadajo pod pričujočo rubriko v MISLIH. Sicer pa v temle odstavku ne mislimo pisati o luni, le o napredku, ki smo ga zemljani napravili v svojem poznanju lune. Napredek je pa tak: Če gledamo z najboljšimi teleskopi, ki jih doslej imamo, z zemlje na luno, bi moral biti človek na luni, če bi ga hoteli videti, tri milje visok — ali pa širok. Manjših predmetov nam teleskopi še ne pokažejo. Ko so pa 31. julija 1964 Amerikanci poslali na luno svoj "Ranger VII", nam je poslal nazaj na zemljo slike, ki so kazale tri čevlje široke ali visoke predmete na luni. Res je, da so bili ti "predmeti" samo kraterji ali ognjeniška žrela v luninih tleh in nimamo kaj početi z njimi. Je pa le napredek od treh milj do treh čevljev, ali ne?

MED AVSTRALIJO IN FINSKO bi ne iskal in ne našel podobnosti človek, ki pozna svet le iz knjig in atlasov. Našla je pa podobnost na Finskem rojena Mrs. Dixon, žena direktorja sydneyškega simfoničnega orkestra. Je dejala: "Avstralija me kljub razliki podnebja v marsičem spominja moje rojstne Finske. Obe sta veliki deželi in obe imata malo prebivalstva. Obe imata polno vode. V srednji Evropi sem se skoraj zadušila, tu pa spet lahko diham". — Kje v Avstraliji je videla toliko vode, kot jo je lahko v tisočeri jezerih na Finskem, ni povedala. Morda je imela v mislih Sydney Harbour. Če ko ženska pogledala malo ven iz Sydneya, bo spoznala, da podobnost med Avstralijo in Finsko pri vodi — odpove.

V MESTU PATRAS NA GRŠKEM je apostol sv. Andrej prestal mučeniško smrt. Tam so imeli shranjeno relikvijo sv. Andreja in jo čistili kot dragocen spomin na apostola. Ko so Turki zavzeli Konaštantinopol in prodirali dalje na Grško, so se kristjani v Patrasu zbal, da relikvija sv. Andreja utegne pasti v roke nevernikom. Zato so jo leta 1462 poslali v varstvo papežu Piju II., ki nam je znan med drugim tudi kot ustanovitelj ljubljanske škofije. Papež je relikvijo spravil v Rimu in tam je ostala do danes. Ker se je v teku stoletij med rimsko in grško Cerkvijo razkol tako utrdil, da sta komaj še občevali, ni nihče mislil na to, da bi se relikvija vrnila v Patras. Sedanji papež Pavel VI. je pa odločil, da se ima to zdaj zgoditi. Poval bil je grškega metropolita Konstantina v Rim na tretje zasedanje vesoljnega zbora in tam so mu — v znak bratskega zblizanja — slovesno vrnili dragoceno relikvijo.

"AMNESTY" — POMILOŠČENJE se imenuje mednarodno gibanje, ki se poteguje za osoboditev vseh političnih zapornikov po svetu. Gibanje izdaja tudi svoj buletin z istim imenom. V letošnjem avgustu je buletin objavil pismo moskovskega patriarhata anglikanskemu škofu v Birminghamu na Angleškem. Pismo je odgovor na povabilo, naj se pravoslavni verniki v Rusiji pridružijo gibanju za pomiloščenje političnih jetnikov. Pismo iz Moskve se glasi: Dragi brat v Kristusu! Premislili smo tvoje pismo iz leta 1962. Smo popolnoma tvojega mnenja, kar se tiče potrebnosti in časovni primerčnosti mednarodnega gibanja Amnesty. Vsem kristjanom je hudo, da še vedno ječijo v zaporih čisto nedolžni ljudje, in to celo v nekaterih krščanskih deželah. V naši državi pa, to moraš itak vedeti, ječ sploh nimamo. Postave v naši državi temeljijo na humanitarni podlagi in se naslanjajo na človečanske pravice . . . (Podpis): Moskovski patriarhat, oddelek za zunanje zadeve." — Lahko je v takem pismu višek klečeplazenja, lahko pa tudi visoka stopnja prebrisane diplomacije.

V DEŽELAH JUŽNO-VHODNE AZIJE, zlasti v Laosu, Južnem Vietnamu in Tailandu, se vojne operacije nadaljujejo in jim ni videti konca. So nekake gverilske vojne. Vojaštvo sestoji več ali manj iz prostovoljcev in prisilno mobiliziranih. Postave vlade teh držav so za samostojnost in demokracijo, nimajo pa močnih armad. Prebivalstvo je naveličano neprestanih bojov in mnogim je vseeno, kako vojne operacije potekajo. Državne meje napram severu, kjer se začena komunistična Kina, so zelo negotove in nejasne. Razlog za boje je v tem, da rdeča Kina hoče spraviti pod svojo oblast vse, kar je še svobodnega v Aziji. V velike vojne se ne spušča, organizira gverilce in jih opremlja z vsem potrebnim, da zdaj tu zdaj tam udirajo na jug. Ko si osvojijo kos novega ozemlja, jih napadejo gverilci južnih krajev, ki jih opremlja in vežba Amerika. Rdeči se umaknejo, pa ne daleč. Dobe novo pomoč s severa, udarijo nazaj, med tem pa dobe južni novo opremo od Amerike, odrinejo severne nekoliko — in tako grede operacije sem in tja. Vsi vedo, da je vojna prav za prav med rdečo Kino in Ameriko, prav tako vsi vedo, da ne vodi nikamor, samo ljudstvo trpi. Vendar ne ena ne druga stran noče s prožiti prave vojne — menda bi tudi v taki nobena stran ne mogla zmagati.

VODIČ — GUIDEBOOK po svetovni razstavi v New Yorku je knjiga, ki šteje 312 strani. Popiše vse razstavne prostore ali pavilijone, ki jih je 150. Da si moreš razstavo približno dobro ogledati, si moraš vzeti dva tedna po 12 ur na dan. Kaj takega do letos še ni bilo nikjer na svetu, dasi svetovnih razstav ni manjkalo. Pokažejo ti vse: od bojujočih se dinosavrov do človekovega prihoda na Luno, ki ga še ni. Veliko je znanstvenega, dosti pa tudi človekove fantazije. Nekdo je zapisal: Na razstavi si napaseš domišljijo, se načudiš uspehom človekove iznajdljivosti in si obožatiš znanje, da kar prekipeva iz tebe.

"GENERAL MOTORS FUTURAMA" je na newyorški razstavi med najbolj privlačnimi oddelki. Vstopiš, sedeš in stol se odpelje s teboj vred. Pelje te nimo ogromnih modelov, ki kažejo, kje in kako bo živel človek v bližnji bodočnosti: Globoko pod gladino morja, sredi ogromnih puščav, na zasneženih in zledenelih polarnih pokrajinah, na vrhovih komaj dostopnih pogorij. Z eno besedo: Povsod tam, kjer bi ga danes nihče ne iskal. In ne bo živel kot izgnanec ali divjak. Postavljal si bo bivališča in mesta, ki ne bodo poznala umazanosti, zanemarjenih predmetov, lakote, prometnih stisk in niti menda boleznih. Tako dobiš vtis, da se brez potrebe bojimo preobljudenosti matere Zemlje. Pa ne pomislimo, s kakšnimi čudi nam še lahko postreže in to tudi hoče.

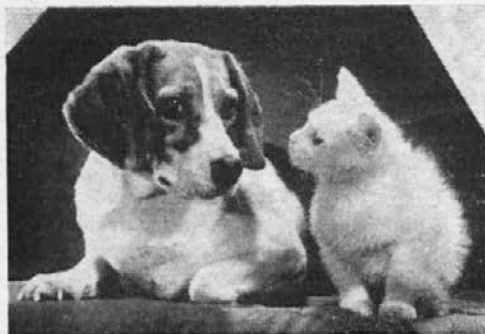
A DETROITU, ZDA, ki je med največjimi in industrijsko najbolj pomembnimi mesti, imajo zelo mladega župana irske narodnosti. Ima šele 36 let, pa je že precej časa župan. Hvalijo ga, da je za Detroit to, kar je za Francijo de Gaulle: uredil je mesto gospodarsko in družabno, odpravil je brezposelnost in vrnil ljudem zaupanje v bodočnost. Detroit ima v svojih mejah 600.000 črncev, pa se z belimi tako čedno razumejo, da ni bilo izgrede kot v drugih mestih. Javnost pa ve tudi o tem znamenitem možu povedati kaj hudo-mušnega. Pravijo, da samemu sebi ne reče jaz, ampak "mi". Nekako tako kot papež v Rimu. V nekem govoru je pohvalil svojo ženo in njeno skrb za družino — sedem otrok. Pa je rekel: "Mi imamo srečo, da nam je v veliko pomoč naša — hočem reči: moja žena". Vse se je smejalo in mnogi so rekli: Papežu se pa v javnih govorih ne more tako nerodno zareči.

V DRŽAVI CHILE, Južna Amerika, je pri svobodnih volitvah za predsednika odnesel zmago

kandidat krščanske demokracije Eduardo Frei. Zmagal je z lepo večino nad kandidatom leve, ki je bil Salvador Allende, predstavnik marksizma. Če bi zmagal Allende, bi zelo verjetno zapeljal Chile v vodovje Kube in njenega Castra. Ob zmagi Freia se je oddahnil ves ameriški kontinent in z njim ves svobodni svet. Bilo je prvič, da je krščanska demokracija prišla do vlade v Južni ali Latinski Ameriki in sploh do pomembnega vpliva. Frei si je naložil s svojimi pristaši veliko odgovornost, ki se je tudi dobro zaveda. Od njegovih uspehov ali neuspehov bo v veliki meri odvisna politična in gospodarska bodočnost Latinske Amerike.

PREDSEDNIKA KENNEDY-JA je torej res ubil Oswald popolnoma na svojo odgovornost in brez pomagačev. In Oswalda je res ubil Ruby sam in zgolj na svojo odgovornost. Tako je ugotovila skrbna preiskava poklicanih izvedencev v Ameriki. Nešteti članki, ki jih je objavljala dnevni tisk v sami Ameriki in drugod po svetu, so skušali zvaliti krivdo na to ali ono skupino, ki naj bi bila Oswalda najela, da je storil ta strašni zločin. Ali bodo zdaj sumničena potihnila? Verjetno še vedno ne. Ameriškim oblastem je pa preiskava odprla oči in jim dokazala, da so premalo poskrbele za varnost svojega predsednika. Odslej bodo bolj skrbne, napovedujejo. Umor predsednika Kennedyja se jim pa zdi tako čudna zgodba, da je njeno resničnost kar težko verjeti.

FRANCOSKI PREDSEDNIK DE GAULLE obiskuje po vrsti skoraj vse države v Latinski Ameriki. Povsod ga navdušeno sprejemajo, tako je podobno. Svet je pred nastopom predsednikovega potovanja precej ugibal, kaj hoče s svojim obiskom doseči. V Washingtonu so bili nekaj nervozni. Pa je mož dosti previden in ne skuša podirati veljave severnih Amerikancev tam doli. Gre mu za to, pravi sam, da hoče le opozoriti Latince na mogočnost Francije, ki jo je on dvignil na sedanjo višino. Ko gledajo iz svoje precejšnje osamljenosti v širni svet, naj se jim oči ustavijo — na Franciji? Ne bo jim žal. Kar njega naj si ogledajo, tako močnega kljub visokim letom, pa bodo spoznali, kaj jim prijateljstvo s Francijo lahko pomeni. Če bo njegov obisk rodil kaj trajnih uspehov, bo šele bodočnost pokazala. Mnogim v Južni Ameriki njegovo snubljenje za Francijo ne gre prehudo do srca. Vidijo ga pa radi povsod — razen baje peronistov v Argentini. So računovodni, kakšen je mož, ki so morali zanj povsod napraviti novo, izredno dolgo posteljo. Če že ni "velik", je pa visok, izplača se ga pogledati, pravijo.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

SLOVENSKA DOPISNA SOLA

Velik dogodek

Tudi jaz moram malo napisati za Kotiček, ker večkrat čitam od Uršičevih sestic. Jaz se jih malo spominjam iz kampa. Sami jaz in Majda sva zdaj že skoraj gospodični. Jaz bom šla drugo leto v visoko šolo (High School).

Sedaj pa moram napisati, da sem pred nekaj meseci doživela velik dogodek. Bili smo povabljeni na kosilo k avstralskim prijateljem. Kosilo je bilo v čast gospoda in gospe W.C. Wentworth. Gospod je v parlamentu avstralske vlade. Potem je pa bila moja mama povabljena na kosilo tudi na dom g. Wentwortha.

Lepe pozdrave vsem skupaj!

Lili Štolfa, Narrabeen, NSW.

Naša hiša

Naša hiša stoji na zapadni strani mesta Port Augusta ob glavni cesti v Whyallo. Od morja je oddaljena samo nekaj minut. Narejena je iz azbesta svetlo zelene barve. Okna so bela. Hiša ima devet sob: kuhinjo z jedilnico, dnevno sobo, spalnico, otroško sobo, dve verandi in še eno manjšo sobo, katera nam zaenkrat služi za shrambo vseh mogočih odvišnih reči. Potem je še pralnica, kopalnica in stranišče.

V kuhinji mama kuha in pripravlja jedi, katere potem v jedilnici poobedujemo. Otroška soba je moja spalnica, obenem pa tudi učna soba. Tam imam tudi pisalno ali študentovsko mizo. V dnevni sobi pa poslušamo radio in gramofonske plošče. Imamo zelo veliko slovenskih. V dnevni sobi tudi čitamo in sprejemamo obiske. Tudi prirejamo zabave za praznovanje godov in rojstnih dnevov.

Kdo sta in o čem se pogovarjata? Morda bi nam otroci iz Dopisne šole vedeli povedati.

Kopalnica nam služi za telesno snago in higieno. Pralnica se pa uporablja za pranje perila. Hišo obdaja vrt s travo in raznovrstnim cvetjem in zelednjadnimi grečicami. Pred hišo imamo dve cipresi, zadaj pa vinsko trto, pomarančno drevo in dve marelični drevesi.

John Veljkovič, Port Augusta, S.A.

Moj oče

Moj oče je dober oče. On je bil rojen v Ljubljani. Sedaj se dosti uči, ker obiskuje Technical College. Dela v pisarni od osme ure zjutraj in konča ob petih in pol popoldne. Večkrat, ko pride domov, je precej utrujen. Jaz ga imam prav rada. Rada se pocrklam pri njem in se z njim pogovarjam. Skoraj vsak dan se uči do pozne ure ponoči. Tudi se mu dopade hoditi na sprehod. On zelo skrbi za nas. Moj očka je dober in vesel in jaz bi samo hotela, da bi vedno imela ljubeega očka ob svoji strani.

Magda Hribar, Albury, NSW.

KAKO SE POLŽEKU MUDI.

Poslala Metka

Kako se polžeku mudi,
le kam, le kam tako hiti?
Cigu cigu digu, cigu digu cigu
digu rompompom!

Pa srečal ga je petelin,
ki nesel je pšenico v mlin.
Cigu digu . . .

Kam greš, grdoba slinasta?
Kam greš, grdoba slinasta?
Cigu digu . . .

Se ženit grem, se mi mudi,
tja k mlinarjevi hčerki.
Cigu digu . . .

Saj je še meni ne dado,
ki imam rdečo kapico.
Cigu digu . . .

Ki imam rdečo kapico,
in v repu lepo sapico.
Cigu digu . . . rompompom.

VISOKO PRIZNANJE

Slovensko društvo Sydney je poslalo izvod učne knjige PRVI KORAKI ljubljanskemu nadškofu dr. Pogačniku. Zahvalil se je z naslednjim pismom:

"Z veseljem sem prebral PRVE KORAKE, s katerimi učite slovenske otroke materinega jezika iz ljubezni do slovenske domovine. Preprostost in vzgojnost mi zelo ugajata. Čestitam. Bog daj prizadevanju blagoslov!"

MLADA LOVCA STA UJELA — MAMO

DVOJČKA BRANKO IN STANKO L O - V E C imata pet let — vsak. Zbelovo pri Poljčanah je njun rojstni kraj. Ko sta imela blizu tri leta, je mati šla obiskat teto v Avstralijo, pa je kar tu ostala. Vložila je papirje za svoja dvojčka in sredi septembra sta za njo — prifrčala. Srečali so se na letališču v Sydneyu, toda namesto veselja so tekle — solze. Iz šestih oči. Branko in Stanko mame nista več poznala in je nista hotela priznati. Prav zato sta pa vzbudila zanimanje sydneyske javnosti in postala dnevna junaka. Vsi časopisi so pripovedovali o njiju in prinesli slike. Dečka sta kaj nerada šla z materjo na dom v Corrimal pri Wollongongu, pa je bilo kmalu vse dobro.

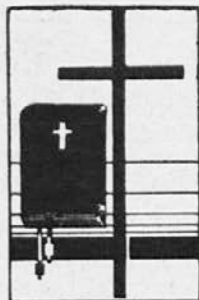
Mati ju je spravila spat in sta spala 15 ur in pol. Medtem so prihajali ljudje z odprtimi očmi in

pripravljenimi kamerami — vsak ju je hotel videti in slikati. Zopet tudi časnikarji iz Wollongonga. Morali so čakati. Ko sta se dečka naspala, je nastal ves drugačen svet. Nič več solz, smeha nič koliko. In tako se je mogla roditi pričujoča slika.

Tudi urednik MISLI je šel dvojčka pogledat. Misli je, da bosta kaj povedala, kako jima je ugajal frč iz Zbelovega v Sydney. Bil je razočaran kot njuna mama sprva. Nista ga hotela "priznati" kot kaj veljavnega, pa sta odgovarjala samo: ja, ne, nič! Jima je bil pač še vse bolj tuj kot mama na prvi pogled.

"Pa nič!" je rekel urednik in odložil daljši pogovor za drugič. Da sta pa Lovca ujela mamu — čestitke!

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 18. okt. (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30.

Nedelja 25. okt. (četrti v mesecu) praznik KRISTUSA KRALJA).

Sydney (St. Patrick) ob 10:30.

Villawood (Gurney St.) ob 10:15.

Nedelja 1. novembra (praznik VSEH SVETIH):

Blacktown (St. Patrick) ob 10:15.

Croydon Park (Sv. Janez) ob 10:30.

POPOLDNE ROMANJE V LIVERPOOL.

Nedelja 8. nov. (druga v mesecu):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30.

WOLLONGONG, katedrala ob 5. pop.

Nedelja 15. nov. (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30.

ROMANJE V LIVERPOOL

Popoldne v nedeljo 1. novembra
(Praznik Vseh Svetnikov in Vernih duš)

Nova velika cerkev stoji na križišču George in Elizabeth ulic, ne daleč od postaje Liverpool.

S P O R E D :

2:45 zbiranje romarjev na šolskem dvorišču nasproti cerkve;

3:00 spreved v cerkev, kjer bo ura molitve pred Najsvetejšim; **imajo namreč tisti dan 40urno pobožnost**. Vmes petje in molitve za rajne. Končno pete litanije Srca Jesusovega.

4.00 sv. maša za vse naše rajne, med njo sv. obhajilo.

SPOVEDOVANJE od 3:00 naprej

D r u ž a b n o s t

Po opravlili v cerkvi družabnost na trati (igrišču) blizu cerkve. **Okrepčila prinesite s seboj.**

“ZDAJ PA ČLOVEK PRI MAŠI NIMAŠ MIRU...”

(Urednik odgovarja na pismo)

Dragi p. Urednik: —

Tudi MISLI pišejo pohvalno v novosti pri mašah. Koncilski očetje so gotovo to naredili v dobrem upanju, da bo Cerkev koristilo, pa bo najbrž marsikje škodovalo. Saj zdaj človek nima več nobenega miru, da bi zbrano molil. Venomer je treba vstajati ali poklekovati. Človek, ki je utrujen od tedenskega dela, že ne bo hvaležen za te nove kaprice. Tistim se že spodobi, da se med mašo malo pregibljejo, ki ves teden sedijo, pa takih ni veliko. — Naročnik.

NAJPREJ BI REKEL TO: Vsako človeško pravilo pozna izjeme. Vedno bo nekaj ljudi pri maši, ki nimajo zdravih ali dovolj spočitih nog

— naj kar mirno sedijo med vso mašo, če jim vstajanje in poklekanje dela težave. Zdravi verniki bodo razumeli in takega ne bodo “po strani gledali”.

Sicer pa iz “Naročnikovega” pisma sledi, da mu razgibanost med mašo ne gre na živce le zaradi utrujenosti, ampak hoče “imeti mir”, da lahko zbrano moli. To je pa stvar navade, privajenosti, tradicije. Privaditi se novim pravilom vzame nekaj časa in nekaj dobre volje. Potem pa spet vse gladko steče.

Če si povabljen z neko družino na svatbo ali recimo na sedmino, si ne boš želel, da obsediš v nekem kotu sam zase in se zamisliš v pomen sestanka. Iskal boš svoje mesto med drugimi povabljenici, da boš živo čutil: **U d e l e ž i l s e m s e**

Misli, October, 1964

svatbe ali sedmine, bil sem takorekoč eno z vsemi povabljeni. Nisem bil molčec, nisem bil tam le sam zase, bil sem v družbi z drugimi in sem z njimi vseskozi sodeloval.

Kaj ima ta stvar opraviti z mašo? Zakaj sem to zapisal, ko se meniva o novostih pri evharistični daritvi — sveti maši?

Vidiš! Koncilski očetje so uvideli, da se je opravilo sv. maše v teku časa nekam preveč oddaljilo od prvotnega načina, ki so ga uvedli apostoli. Res je, da dandanes ne moremo nazaj k tistemu, kar in kakor je bilo pred skoraj 2000 leti, preveč oddaljiti se pa tudi ne smemo, ker sicer sploh lahko pozabimo, kaj je bistvo sv. maše.

Kako je bilo v prvih časih?

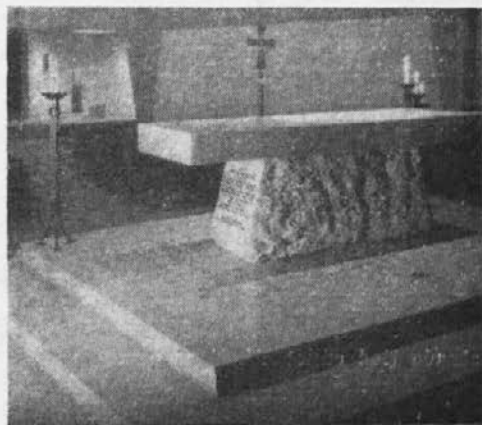
Apostol, ki je postal pri zadnji večerji mašnik, je s pridigo in osebnim poukom spreobrnil nekaj poganov h kščanstvu. Ko jih je krstil, jim je začel tudi maševati. Kako? Obrnil se je nanje in jih naprosil, naj nekdo povabi v svojo hišo vernike in vse pripravi za sveto večerjo, pri kateri bodo "lomili kruh". To je bil izraz za obhajanje sv. maše, kot ga poznamo iz pisanja sv. Luke. Nekdo se je oglasil in sešli so se, najbolj verjetno zvečer. Našli so pripravljene mize in stole, kamor so posedli. Posebna miza, morda prav sredi sobe ali ob sprednji steni, je bila pripravljena za sveto opravilo apostolovo. Tam so bili pripravljene kruhi in vino za posvetitev. Apostol ni samo na kratko opravil posvetitve, poprej in pozneje je skupno s pričujočimi opravil nekaj molitev, zlasti zahvalnih, in vsi so pritrjevali. Med molitvijo in posebej ob zaključku so vzdikali. Amen, amen! Mašnik je posvečene kruhe in kupice vina dal postaviti na mize pred povabljenimi in vsi so jedli in pili — mi pravimo: prejeli so sv. obhajilo. Nato se še molili vsi skupaj. Potem je gostitelj dal prinesiti še "posvetno" večerjo in imeli so (včasih manj včasih bolj skromno) pojedino.

Tako se je torej začela "hoja v cerkev" in tako se je začela opravljati sv. maša. Apostoli so se, kot vemo, razkropili po raznih deželah — sprva je vsak uvedel "obred" v mašo po svoji zamisli in po okoliščinah, ki jih je med svojimi verniki našel. Toda bistvo je bilo povsod: **Ponavljanje Kristusove zadnje večerje in osebna udeležba vseh pričujočih** — kakor so se vsi apostoli "korporativno" udeležili večerje na veliki četrtki.

Ko se je število vernikov namnožilo, je morala nastati sprememba. Posebnih dvoran za tako "pojedino" (sveto in posvetno) marsikje ni bilo dobiti, v zasebnih hišah niso več postavljali miz, ljudje so prišli in med mašo stali. Dostikrat so tal kar okrog tiste edine mize, ki bi ji mi po naše stali re-

kli "oltar", in vsaj nekateri prav od blizu gledali, kaj dela mašnik, in z njim molili. Sv. Obhajilo so prejemale stoji, posvetna večerja je pa začela odpadati, ker pač ni bilo prostora za mize — ali pa so tudi to opravili kar v stoječem stanju.

Pa je prišel čas, do so lahko začeli postavljati prave "cerkve". To se pravi, posebne stavbe za obhajanje svetih maš in drugih bogoslužnih opravil. Ker v njih niso imeli "pojedino", ni bilo treba miz, pa tudi na stole ali klopi sprva niso mislili. Postavili so le eno mizo — oltar. In ta je bil nekako tak, kot ga kaže slika v tem članku. Če ni stal sredi "cerkve", da so verniki lahko stali vse okoli njega, je pa mašnik stal za mizo, ne pa pred njo. Vsi navzočni so bili z njim "eno telo" v Kristusu.

Kako "pusta", kajne, bi se nam danes zdela taka cerkev! In vendar je bila silno primerna, ker ni bilo v njej ničesar, kar bi pozornost ljudi odvracalo o poglobitvenega: kar se vrši na oltarju. Po našem okusu pa seveda ni bila . . .

Polagoma so se pokristjanile cele dežele — moralo je priti do nadaljnjih sprememb. Postavljali so mogočne cerkve, v njih več oltarjev, uvedli klopi itd. Razvoj je šel svojo pot naprej, pa ne vedno po najbolj posrečeni poti. V posameznih krajih so nastale prav neprimerne razvade, da je večkrat morala poseči vmes vrhovna cerkvena oblast in uvesti čim večjo enotnost. Pa tudi ona je morala jemati v poštev "okuse" ljudi po raznih krajih. V teku stoletij je prišlo do tega, da je kazalo poseči nazaj v preteklost in opozarjati na bistvenost, to se pravi: na to, kar je poglobitveno.

Gotovo ne spada med poglobitveno to, da bi človek "imel mir" pri maši in bi pustil mašnika, da pri oltarju opravi sam, vernik pa nekje v ozadju

NEW SOUTH WALES

Concord. — Z zanimanjem sem prebral v zadnjih MISLIH o rojakih na Opalfields v S.A. Imam tudi jaz nekaj izkušnje z iskanjem opalov. Ni še dolgo namreč, ko sem svoje počitnice preživel med iskalci opalov v Lightning Ridge, NSW. Treba je iti tja skozi Dubbo. Ko prideš tja, moraš dobiti pri policaju dovoljenje. Potem te poučijo v glavnih naukih "opalologije". Če hočeš kopati pod zemljo, 60 do 70 čevljev globoko, dobiš ime "gouger" in takoj pripadeš "pravim" opalskim knapom. Lahko se pa tudi uvrstiš med tiste, ki samo na površju zemlje tik ob jamah brskajo po kupih nakopičene prsti in grušča. Upajo, da so kopači pod zemljo kaj prezrli in lepe opale zmetali tja skupaj z zemljo. Če se odločiš za to delo, dobiš ime "noodler" in ne veljaš posebno dosti. Stanovanje dobiš lahko v enem od tramvajskih vozov, ki so prišli tja gor iz Sydneya v penzijo. Med tednom ni sile za posteljo, za "weekende" pa pride toliko srečolovcev od povsod, tudi iz Sydneya, da je hitro vse oddano. Pravijo, da se jim skoraj vsak tak izlet izplača, toliko gotovo dobijo. Vendar komaj verjamem. Jaz sem se zapisal za par dni med "gougerje" in bil pod zemljo. Kopalni smo s krampi na kratkih ročajih. Naj omenim, da je tam spodaj čisto varno in tudi kakih strupenih plinov nisem opazil. Koliko sem pa "obogatel", naj ostane nezapisano. Toliko rečem, da mi je bilo v tolažbo, ko sem bral, kar piše g. dr. Mikula. To namreč, da imajo nekateri tam doli pri Andamooki totalno "smolo". Pozdravlja vse opalologe **Pepe Metulj**.

MED IZNAJDBAMI, KI JIH NAPOVEDUJE. — **JO**, je tudi pošiljanje ljudi iz kraja v kraj — telegrafično! Tako, kot že nekaj časa pošiljamo besede. Kdaj bo to in kako se bo ongavilo, še ni v javnosti. Vendar že sama suha napoved ustvarja občutek, da ne moreš več biti moderen. Kvečjemu za en dan. Kaj bo moderno jutri? Pa smo mislili, da smo vsaj tisti zares moderni, ki smo poslali avtomobile in aeroplane med staro šaro, pa že plačali depozite na sputnike. Kaj nam pomaga, ko bodo pa tudi sputniki spričo telegrafičnega pošiljanja ljudi že zastareli.

VICTORIA

Caulfield. — Trem Uršičevim deklicam iz šole gdične Anice Srnc želim nekaj napisati — saj še ne bo prepozno. Imam vnučka Tončka, ki vedno gleda "Happy Show" ob 5. pop. Zelo ima rad princeso Pando ter ostale, ki jih že dobro pozna po imenih, čeprav ima šele 4 leta. Neki dan v začetku avgusta priteče k meni v kuhinjo in kliče: Tama, hitro pridi pogledat, deklice pojejo! — "Tama" pomeni njemu stara mama, tako si je moje ime sam skrajšal. Zelo rada slišim ta naziv, nočem biti "greni" ali babica, me preveč spominja na to, da sem stara. Hotela sem pohiteti k televiziji, pa je zapel telefon. Prijateljice me sprašujejo, če poslušamo in gledamo program. Tako sem zamudila začetek in prvo kitico pesmi "Sonček čez hribček gre". Bila sem resnično presenečena in kar ponosna, ko sem gledala te tri deklice, ki so tako korajžno in izbrano zapele. Opazila sem, da so tudi odrasli gledalci na televiziji pozorno poslušali in ploskanja je bilo kar zadosti. Moj vnuček je pel z deklicami, saj sem ga že pred 2 leti naučila štiri slovenske pesmi za rojstni dan. Tudi boter mu je poklonil ploščo z otroškimi pesmimi, ki jo pogosto navijemo. Torej, deklice, le tako naprej, naj se naše mile pesmi še kdaj slišijo na televiziji, saj so prav gotovo lepše od marsikaterih drugih. — Šla sem tudi gledat igrico Kekec. Dobro so jo izvozili otroci, posebno Pehtra in slepa deklica. Žal se je slabo slišalo, ker publika se ne zaveda, da se je treba — če že ne zaradi gledalcev, pa zaradi igralcev — izogibati hrupa. Gdična Anica je vložila v priprave za igro veliko truda in zasluži vse priznanje. Razen p. Bazilija, se mi zdi, ji ni še nihče izrekel javne zahvale. Hočem to storiti jaz, ki znam ceniti njen trud in požrtvovalnost, oboje izvira iz ljubezni do materine besede. Gdična Anica, iskrena hvala in Bog plačaj! — **Minka Peršičeva**.

Wangarratta. — Pravkar sem ostala sama doma in sem vzela v roke zadnjo številko MISLI. Čitala sem tako dolgo, da sem prišla do zadnje strani, kjer so uganke. Poskusila sem jih rešiti in mislim, da se mi je posrečilo. Ker vidim, da tako malo pošiljajo odgovore, sem se odločila, da jih vsaj jaz spet enkrat pošljem. Tistega teleta, ki

“zija v i”, pa jaz jako slabo posnemam. Zgodi se morda kvečjemu po enkrat na mesec, da tudi jaz “zijam” v televizijo. Pozdravljam in želim listu mnogo uspeha, posebno pa še trudu p. urednika. — **Anica Cimerman.**

SOUTH AUSTRALIA

Parkside. — Oprostite, da spet prosim za objavo teh mojih vrstic. Sem še vedno v tej bolnišnici in mi je dolgčas. Imam veliko potrebo, da bi kakšna duša vedela, kje sem in kako sem sam. Saj v tem zavodu lahko dobivamo obiske in ljudje zmerom prihajajo, samo k meni nobenega ni. Imam sicer tudi svoje ljudi, pa živimo vsak zase, sam ne vem zakaj. Tudi drugi rojaki se ne zmejnijo zame, pa bi jih prosil, naj kdo pride na obisk. Drugega ne vem kaj pisati, samo še prav lepo pozdravljam vse rojake. — **Maks Valenčič.**

WESTERN AUSTRALIA

Kalgoorlie. — Po dolgem času se spet javljam s par besedami. Že več mesecev živim v W.A. pri sorodnikih moje rajne žene. Bavim se s tem, da vedno kaj popravljam pri hiši. Tako mi mineva čas. Novo je zame to, da sem 25. avgusta prejel avstralsko državljanstvo. Sicer mislim, da ne bom ostal v tej deželi do konca, vendar se zdaj nekako bolje počutim. MISLI prav rad prejemam in berem, posebno poročila pod zaglavjem

Z VSEH VETROV. Zdaj vse lepo pozdravljam. Če bo kaj novega, se bom pa spet oglasil. — **Angelo Parma.**

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 3-0-0: Franc Rede;

£ 2-0-0: Tomaž Možina;

£ 1-10-0: Helena Dolinar, Ana Poulin, Mirko Cuderman;

£ 1-0-0: Justina Costa, Danilo Kreševič, Marija Česnik, Danila Slavez, Štefan Toplak, Franc Žičkar, Lojze Rebec, Renzo Trinco, Marija Plesničar, Petrina Pavlič, Tilka Širca, Ludvik Budin, Stanko Vatovec, Roman Perko, Stanko Čebokli, Anton Dodič, Angel Batič, Tone Mlinarič;

£ 0-10-0: Anica Pegan, Hilda Liubessi, Angela Medjites, John Leben, Rose Veenstra, Lojzka Vučko, Angel Bajt, Jože Cetin, Anton Šajn, Ludvik Grlec, Jože Pliberšek, Vili Mencigar, Katarina Hartner, Feliks Lorbek, Marija Dobrinja, Jože Vrečar, Anton Vouk, Vlado Racman, Marta Veljkovič, Leop. Muller;

£ 0-5-0: Velimir Potnik, Franc Danev.

Prisrčna hvala! Ne odnehajte, ne omagajte, nadaljujte!

MIR PRI MAŠI... (s str. 315)

cerkve spet sam zase premoli čas med mašo. Tako početje je prav nesrečna razvada in ta razvada se je v teku časa tako razbohotila, da je bila Cerkev primorana razmišljati, kako poseči — vsaj korak za korakom — nazaj v prvotni način u d e l e ž b e pri sveti maši.

Tega dela se je lotil z velikim zagonom drugi vatikanski koncil. Uvedel je spet tak način maše, da jo mašnik in verniki opravljajo s k u p n o, le posvetitev kruha in vina opravi mašnik sam. In da se s k u p n o (korporativno) opravilo bolj razumljivo izvede, se namesto latinščine uvaža v mašo krajevni jezik vernikov. In da je mašnik čim manj “sam zase” pri oltarju, bo zmerom

več takih maš, da bo duhovnik obrnjen proti ljudem, ne pa od njih proč.

Ker se mnogim zdi vse to kar preveč “novo” in jim krađe “mir” med mašo, bo treba še kaj pisanja. Se bomo že počasi vsi zavedeli, da so te reči vse prej kot — “nove kaprice.”

AKCIJA ZA DOM

ZOPET SE OGLAŠAMO Z NEKAJ VRSTICAMI, da seznanimo naše rojake z napredovanjem Akcije in jih obvestimo o bodočih prireditvah, ki se tičejo Akcije. Res je, da nabrana vsota ni poskočila za debele stotake (ampak komaj za nekaj desetakov), odkar smo se zadnjič oglasili v tej koloni, pa vendar — napredek je le, čeprav bolj skromen. Moramo pač upoštevati, da v tem obdobju ni bilo nikake prireditve v prid Akcije. Gotovo bo boljše drugi mesec, posebno, če bodo tisti rojaki, ki so obljubili svoje darove — te obljube končno tudi izpolnili.

★ Večkrat nas kak rojak vpraša, češ, kako kaj akcija napreduje. Ko mu je dano približno stanje akcije, se mu navadno tudi zastavi vprašanje, če bo tudi on kaj daroval — če še ni. Nekaterim je ob tem vprašanju nerodno in takoj posežejo v žep. Drugim pa ni kar nič nerodno in ostanejo trdi kot kamen. Najbolj zanimivo je pa to, da tisti najraje vprašujejo, ki še niso nič primaknili k skladu za Dom. — Nekateri pa obljublajo, da bodo potem dali, ko bo zagotovljeno, da bo Akcija uspela. Žele najprej videti, da je že lepa vsota zbrana: potem bodo šele priskočili na pomoč. Tem bi radi zastavili vprašanje: od kod naj pa tista "lepa vsota" pride?!

— Nekateri — zopet večinoma taki, ki niso še nič ali pa malo prispevali — sprašujejo: kje boste pa kupili in kaj mislite kupiti? Zaenkrat smo še malo preveč oddaljeni od tega trenutka, ko bomo ogledovali zemljišča ali poslopja za naš Dom. To bi bili samo računi brez krčmarja. Lahko pa te rojake spomnimo, da stoji v pravilniku Akcije, da bodo vsi darovalci odločali, kje in kaj se kupi. Ta možnost jim bo dana na posebnem občnem zboru. Vsaj tri četrtine darovalcev mora odobriti nakup. Tisti, ki stoje ob strani in niti z mezinem ne mignejo, da bi podprli Akcijo, so podobni fantoma, ki stojita ob potu z rokami v žepu. Prvi je Janez, drugi pa Tone. Oba s kritičnim očesom opazujeta peščico ljudi, ki se na vse kriplje trudijo in napenjajo, ko porivajo težko naložen voz v klanec. Janez se obregne: s temi ljudmi skupaj pa že ne bom delal; posebno zato ne, ker je France med njimi, ki ga ne morem prenašati. Tone pa

samo gleda in čaka na nekaj. Ko pa voz gladko steče in se delavci že skoro oddahnejo, pa prihiti z vso ihto in rine voz, ko ni več potreba. Nato pa se tolče po junaških prsih . . .

Redni sestanek delovnih članov "Akcije za Dom" je vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 5. pop. v spodnjih prostorih frančiškanske dvorane v Paddingtonu. Rojaki, ki vam akcija kaj pomeni in želite sodelovati, ste vljudno vabljeni.

V mesecih novembru in decembru vam bo akcija pripravila tudi prijetno presenečenje. Velika senzacija bo "Prva slovenska tombola", ki bo imela za glavni dobiček nov televizijski aparat v vrednosti £146, poleg njega pa še celo vrsto dobitkov. Prav tako bomo imeli v novembru dve zelo zanimivi zabavi, kjer se boste tudi nasmejali.

Če bi vsak rojak v Sydneyu daroval za Slovenski dom samo eno funto na leto, bi nam ne bilo treba dolgo čakati na lastno streho. Pokažimo, da v naših prsih še bije srce. Zakaj bi ne bili tudi mi sposobni ustvariti nekaj, kar druge narodnosti že imajo?

Rojaki, ki želite poslati kak denarni dar, nalogite pošiljko tako: **Slovene Association-Akcija, P.O. Box 122, Paddington, NSW.** Za vsako vsoto boste takoj prejeli potrdilo. Prav tako sporočite na gornji naslov svoja vprašanja, želje in kar vas še zanima v zvezi z delom za "Slovenski dom" v Sydneyu.

Novi darovi za DOM: Po £2-0-0: O. Vatovec, I. Frank; po £1-0-0: A. Skruba, M. Salobir, Fr. Vengust, M. Košorok, J. Petrič, S. Makoter, K. Kobal, J. Marinč, A. Zupančič, A. Požar. — Skupna vsota doslej: £408-13-9.

Vsem najlepša hvala!

Za akcijo: R. Brežnik

SEPTEMBRSKE UGANKE REŠENE

1. Ugani pesnika

Stvar — Istra — Malik — Osel — Naslov
Gruda — Riba — Eva — Glava — Oblaki — Ribič
— Číslo — Igra — Čela: SIMON GREGORČIČ.

2. Računska

Ko je šel fant v bar, je imel 45 funtov.

3. Uganka v sliki

Tele v i zija — tako se reče sliki. V kar pa ti ob večerih zijaš, je seveda TELEVIZIJA.

Rešitve poslali: Jože Grilj, Anica Cimerman, Zvonko Velišček, Janko Lipnik, Branko Jankovič.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi vse rojake na

MARTINOVANJE s plesom

v soboto dne 17. oktobra 1964, ob 7.30 zvečer,
v Redfern Town Hall, Pitt Street, Redfern

Prinesite s seboj vino, da ga boste "krstili" ob domačih klobasah.

Bogat srečolov in prijetna domača godba.

A. Vodopivec, tajnica.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

Akcija za Dom, prireja

DRUŽABNI VEČER, s plesom

v soboto dne 7. novembra, ob 7 uri zvečer
v St. Francis Hall, Paddington

(dvorana ob frančiškanski cerkvi)

Čisti dobiček gre v korist akcije za Dom.
Za klobase poskrbljeno, pijačo prinesite s seboj!

A. Brežnik, za akcijo

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Sonja Belinda Mirnik, Greenacre, oče Franc, mati Daniela, r. Plazer. Botrovala sta Toni Švigel in Erika Plazer — 16. avg. 1964.

Rajmund Zlatko Filipčič, Auburn, oče Drago Anton, mati Ana, r. Štefanc. Botrovala Mirko in Marija Ritlop — 19. septembra 1964.

Jennie Romana Muha, Croydon Park, oče Anton, mati Romana, r. Pecman. Botrovala Mirko in Angelca Muha — 20. septembra 1964.

Radoslav Rihard Šimec, North Bondi, oče Anton, mati Ivanka, r. Rajk. Botrovala Ignac in Cvetka Skala — 26. septembra 1964.

Tanja Nevenka Milavec, Auburn, oče Franc,

mati Vida r. Žele. Botrovala Jože Žele in Ivanka Znidaršič — 20. sept. 1964.

Ivan Franjo Valič, Erskineville, oče Ivan Franjo, mati Jožefa, r. Šilec. Botrovala Franjo in Marija Juranič — 3. oktobra 1964.

Julijana Marija Vrh, Bass Hill, oče Anton, mati Marija, r. Potepan. Botrovala Branko in Albina Kalc — 4. oktobra 1964.

P o r o k e

Anton Jaklič, Podzemelj, in Alida Rozina van der Zee iz Nizozemske — 5. septembra 1964.

Ignac Drevenšek, iz Spodnjih pri Ljutomeru, in Rhondda Mae Duncan, iz Caringbah — Sydney. Poroka v Penschurstu — 12. septembra 1964.

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd., vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Sse priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

Snažne lepe sobe z vso postrežbo za izletnike, kopalce, letovišçarje.

"BLUE WATERS"

gostišče med Sydneyem in Palm Beachem
Izborna kuhinja, bus pred poslopjem,
do prodajalen 3 minute.

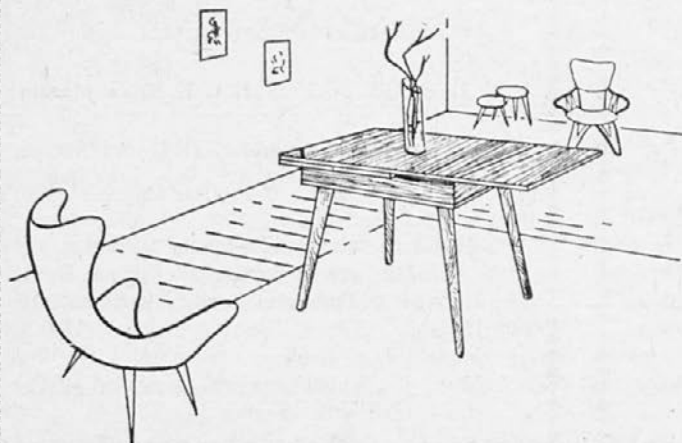
1687 Pittwater Road, Mona Vale.

Tel. XX 3626

Priporoča se H. Stanojkovič

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHISTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtiči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli

NAKUP ALI PRODAJA NEPREMIČNIN

zemljišč, hiš, stanovanj (Home Units).

Priporoča se vam **tvrdka**

H. A. SISASK

830 Anzac Pde., Maroubra Junction

Tel.: 34 — 7038

Vaš rojak **JANEZ KLEMENČIČ** vam bo rad pomagal in v domačem jeziku razložil vse zapletenosti nakupa in prodaje.

Po uradnih urah ga lahko kličete

po telefonu: 51-1194

Odrpto tudi ob sobotah in nedeljah.

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja **tvrdka**

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— **BRZINA** —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

BOŽIČNI PAKETI!

CENIK STANDARD DARILNIH

PAKETOV

NAJSTAREJŠE IN NAJSOLIDNEJŠE SLOVENSKE TVRDKÉ

Dr. J. KOCE

37 HEIDELBERG RD., CLIFTON HILL (MELBOURNE) VIC.
Tel. 48-6759

Božič je res pred vrati! Pohitte z naročili! Garantiramo, da vsak paket vsebuje samo prvostvno blago. V cenah paketov je vključena in všteta tudi carina, ki je v Trstu vnaprej plačana, tako da bodo Vaši doma letos resnično dobili paket popolnoma brezplačno v roke. Na ta način jih boste najbolj razveselili, kajti mnogo pristrčneje in topleje pri srcu bo Vašim dragim doma, če se jih o Božiču spomnite z darilom v obliki paketa, ne pa denarja.

Če želite poslati na isti naslov več kot en paket, Vam svetujemo, da pošljete en paket na enega člana družine, recimo očeta, drugi paket na mamo, tretji pa na sestro ali brata ali starega očeta itd.

Pripominjamo, da so vsi paketi standard paketi, vsled tega ne moremo vpoštevati nobenih sprememb. Edino, kar lahko predlagate, je, da bo v paketu sladkor v kristalu namesto sladkorja v kockah in makaroni namesto spagetov.

Svojim naročnikom paketov dajemo brezplačno informacije glede vpoklica v Avstralijo deklet (zaročenk), sorodnikov in prijateljev.

Ob enem z naročilom pošljite Money order. Gotov denar tudi lahko pošljete, toda samo v priporočenem pismu (registered letter). Prejšnji cenik je razveljavljen.

Važno sporočilo dolgoletnim, stalnim naročnikom: Nič vas naj ne moti, če ste mi poslali naročilo za paket v Perth, kajti še vedno imam v Perthu svojo podružnico. Kdor hoče, mi lahko tudi v bodoče pošlje naročilo na moj naslov v Perthu.

Paket št. 1:

1 kg. kave Minas
 $\frac{1}{2}$ kg. čokolade
1 kg. kakao

2½ kg. £3.0.0

Paket št. 2:

2 kg. kave Minas
1 kg. sladkorja v kockah

3 kg. £3.0.0

Paket št. 3:

1 kg. kave Minas
2 kg. sladkorja v kockah
 $\frac{1}{2}$ kg. čokolade
 $\frac{1}{2}$ kg. kakao

3 kg. £3.5.0

Paket št. 4:

1 kg. sladkorja v kockah
1 kg. mila za pranje
100 gr. toalet. mila (2 kosa)
2 kg. olivnega olja
1 kg. svinjske masti
1 kg. spagetov/makaronov

6.20 kg. £4.10.0

Paket št. 5:

1 kg. kave Minas
1 kg. sladkorja, kocke
1 kg. riža Carolina
 $\frac{1}{2}$ kg. bonbonov, finih
100 gr. čaja Ceylon
100 gr. popra v zrnju

3.70 kg. £3.0.0

Paket št. 6:

2 kg. polenovke (orig. norveske)
1 kg. olivnega olja

3 kg. £3.10.0

Paket št. 7:

1 kg. kave Minas
5 kg. sladkorja kristal
5 kg. makaronov-spagetov, finih
2 kg. riža Zlato Zrno
 $\frac{1}{2}$ kg. popra v zrnju
 $\frac{1}{2}$ kg. čaja Ceylon

13½ kg. £8.6.0

Paket št. 8:	2 kg. spagetov/makaronov, finih	Paket št. 21:
2 kg. kave Minas	2 kg. kave Santos	10 kg. bele moke 00, najfinejše
3 kg. sladkorja kristal	2 kg. holandskega sira (cel. hl.)	10 kg. svinjske masti
5 kg. svinjske masti	1 kg. olivnega olja	10 kg. riža Zlato Zrno
7 kg. riža Carolina Ardizzone	1 kg. rozin (grških sultan)	10 kg. sladkorja kristal
1 kg. rozin (grških sultan)	2 kg. mila za pranje	
18. kg.	$\frac{1}{2}$ kg. toalet mila Palmolive	40 kg.
£10.10.0	$\frac{1}{2}$ kg. čaja Ceylon	£15.0.0
	$\frac{1}{2}$ kg. popra v zrnju	
Paket št. 9:	33 kg.	Paket št. 22:
1 kg. kave Santos	£16.15.0	4 kg. olivnega olja
5 kg. makaronov/spagetov, finih	Paket št. 13:	£3.15.0
5 kg. sladkorja kristal	100 kg. (dve dvoj. vreči) bele	Paket št. 23:
5 kg. riža Zlato Zrno	moke 00	5 kg. kave Santos
5 kg. bele moke 00, najfinejše	£11.18.0	3 kg. sladkorja kristal
1 kg. olivnega olja	Paket št. 14:	3 kg. sladkorja v kockah
1 kg. medu	17 kg. svinjske masti (kanta)	5 kg. riža Splendor
2 kg. svinjske masti	1 kg. mlečne čokolade
$\frac{1}{2}$ kg. rozin (grških sultan)	£7.0.0	$\frac{1}{2}$ kg. popra v zrnju
100 gr. čaja Ceylon	Paket št. 15:	$\frac{1}{2}$ kg. indij. čaja
100 gr. cimeta	50 kg. (dvojna vreča) bele	18 kg.
2 stroka vanilije	moke 00	£14.16.0
26 kg.	£5.18.0	Paket št. 24:
£13.10.0	Paket št. 16:	3 kg. kave Santos
Paket št. 10:	4 kg. svežih pomaranč (ali	3 kg. sladkorja kristal
1 kg. kave Minas	limon)	3 kg. riža Splendor
5 kg. sladkorja kristal	£3.3.0	1 kg. bele moke
10 kg. bele moke 00, najfinejše	Paket št. 17:	1 kg. makaronov
1 kg. rozin (grških sultan)	9 kg. svežih pomaranč (ali	1 kg. šunke (konzerva)
10 kg. riža Carolina Ardizzone	limon)	$\frac{1}{2}$ kg. margarine
5 kg. makaronov/spagetov, finih	£5.15.0	5 konz. sardin v olju
1 kg. olivnega olja	Paket št. 18:	13 kg.
1 kg. mila za pranje	3 kg. kave Santos	£11.10.0
$\frac{1}{2}$ kg. toalet mila Palmolive	3 kg. riža Zlato Zrno	Paket št. 25:
$\frac{1}{2}$ kg. čaja Ceylon	3 kg. spagetov Fedelini	1 kg. kave Minas
35 kg.	3 kg. bele moke 00, najfinejše	5 kg. sladkorja, kocke
£14.15.0	3 kg. sladkorja kristal	6 kg.
Paket št. 11:	3 kg. svinjske masti	£3.15.0
2 kg. kave Santos	18 kg.	Paket št. 26:
10 kg. sladkorja kristal	£11.10.0	5 kg. kave Santos
5 kg. bele moke 00, najfinejše	Paket št. 19:	5 kg. sladkorja, kocke
1 kg. rozin (grških sultan)	50 kg. dvojna vreča) bele	5 kg. riža Zlato Zrno
5 kg. spagetov/makaronov, finish	moke 00	5 kg. spagetov/makaronov
5 kg. riža Zlato Zrno	3 kg. kave Santos	$\frac{1}{2}$ kg. čaja Ceylon
$\frac{1}{2}$ kg. mlečne čokolade	5 kg. riža Carolina Ardizzone	$\frac{1}{2}$ kg. popra v zrnju
1 kg. sira Parmezan starega	10 kg. sladkorja v kockah	$\frac{1}{2}$ kg. čokolade
2 kg. olivnega olja	68 kg.	£18.10.0
100 gr. popra v zrnju	Paket št. 20:	20.75 kg.
100 gr. cimeta	10 kg. bele moke 00, najfinejše	£14.15.0
100 gr. čaja Ceylon	10 kg. sladkorja kristal	Ostale pošiljke: U kolikor želite
200 gr. toalet mila Palmolive	10 kg. riža Zlato Zrno	poslati domov zdravila, tkanine
32 kg.	1 kg. rozin (grških sultan)	(štofe), tehnične predmete kot
£17.10.0	2 kg. olivnega olja	razne motorje, kolesa (bicikle)
Paket št. 12:	$\frac{1}{2}$ kg. finih bonbonov	radio aparate, poljedelske stro-
10 kg. bele moke 00, najfinejše	600 gr. finih keksov	je itd., pišite name in poslali
7 kg. sladkorja kristal	34.10 kg.	Vam bomo potrebna navodila.
5 kg. riža Zlato Zrno	£13.0.0	

Zastopnik za Vie.:

Mr. J. VAH

2 KODRE STREET, ST. ALBANS,
VICTORIA. Tel. 65-9378

Zastopnik za N.S.W.:

Mr. R. OLIP

65 MONCUR STREET, WOOLLAHRA,
SYDNEY, N.S.W. Tel. FB 4806